Proceedings of the First Session of the Assam Legislative Assembly assembled under the Sovereign Democratic Republican Constitution of India

The Assembly met in the Assembly Chamber, Shillong, at 10 A.M., on Thursday, the 16th March, 1950.

PRESENT

The Hon'ble Mr. Lakshesvar Borooah, Speaker, in the Chair, six Hon'ble Ministers and thirty-seven Members.

Oath of Allegiance

The following members took their oath or affirmation of allegiance under the Constitution of India :—

Mr. C. W. Morley.
Mr. Binode Kumar J. Sarwan.
Mr. Maniram Marak.

QUESTIONS AND ANSWERS

UNSTARRED QUESTIONS

(To which answers were laid on the table)

Cattle Breeding Stations in Assam

Mr. LARSINGH KHYRIEM asked :

7. Will Government be pleased to state—
   (*a*) How many Cattle Breeding Stations have been established in Assam ?
   (*b*) Whether there are such stations in the Hills ?
   (*c*) What kind of breeding bulls have been imported to Assam for these stations ?
   (*d*) Whether the same bulls suit both for the Hills and the Plains ?
   (*e*) Whether any breeding station has been established in the Jowai Sub-division ?
   (*f*) If not, whether Government propose to open one in order to improve the breed of cattle ?

The Hon'ble Srijut OMEO KUMAR DAS replied :

7. (*a*)—Four in Government Farms and Twelve Village Bull Depots.
(*b*)—Yes.
(*c*)—Foreign to start with and then his progenies by selection in the Hills. For the plains—Indian Breed.
(*d*)—No.
(*e*)—No.
(*f*)—Yes in 1950-51.

High Prices of Foodstuffs

Mr. BINODE KUMAR J. SARWAN asked :

8. (*a*) Are Government aware that high prices of foodstuffs and other commodities are still prevailing in the State ?

(*b*) What steps have Government taken to reduce the high prices of foodstuffs and other commodities in the State ?

Srijut BIMALAPROSAD CHALIHA (Parliamentary Secretary) replied :

8. (*a*)—Yes.

(*b*)—This Government is doing their utmost to step up production and to reduce prices so far as the indigenous commodities are concerned and the Government of other States are also taking similar steps in respect of commodities grown or manufactured within their territories. As prices of various commodities are co-related the Government of India have adopted measures for increasing production and at the same time to keep down the prices with which policy this Government is actively co-operating.

All-Assam Gaonbura Sanmilan

Srijut DANDESWAR HAZARIKA asked :

9. Will Government be pleased to state—

(*a*) If they have received any resolution from the All-Assam Gaonbura Sanmilan during the past few years ?

(*b*) If so, what are the main demands of the Gaonburas ?

(*c*) Whether any steps have been taken to fulfil their demands ?

(*d*) If not, why not ?

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary) replied :

9. (*a*)—Yes.

(*b*) & (*c*)—The main demands are as follows :—

(1) Printing and supply of copies of the rules regarding the duties of Gaonburas.	(1) Copies of the "Duties of Gaonburas" were supplied to the Deputy Commissioners for distribution to the Gaonburas in their respective Districts.
(2) Substitution of the word 'Gaonbura' for the word "Chowkidar" wherever it occurs.	(2) Necessary instructions were issued to the Deputy Commissioners for deletion of the word "Chowkidar" wherever it occurred with the word "Gaonbura" in standardized forms and reports.
(3) Grant of gun license to the Gaonburas.	(3) District officers were asked to consider the claim favourably,
(4) Exemption from payment of tolls in crossing ferries and bridges when the Gaonburas go out on duty.	(4) Gaonburas are exempted from payment of tolls in crossing Public Works Department and Local Board ferries and bridges when on duty on production of their appointment Parwanas.
(5) Free treatment and medicine to Gaonburas in Government and Local Board Dispensaries and Hospitals.	(5) Gaonburas are enjoying this concession
(6) Discontinuance of the present system of granting land revenue remission to the extent of 20 bighas by way of remuneration to the Gaonburas and grant of an annual remuneration of Rs.100 to Rs.150 and an additional amount of Rs.5 as contingency in lieu thereof.	(6) A Contingency allowance of Rs.2 per annum has been sanctioned to each Gaonbura. The other request could not be complied with.

(7) Grant of a gratuity of Rs.250 to each Gaonbura on retirement after 30 years service.

(7) This could not be complied with due to the financial stringency of the Province.

(8) Exemption from school fees upto four children of each Gaonbura upto High School.

(8) Gaonburas were allowed remission of land revenue of land to the extent of 20 bighas each in place of the previous system of remission upto 12 bighas. In view of it this request could not be complied with.

(*d*)—Does not arise.

Srijut DANDESWAR HAZARIKA: With regard to (2), if I remember aright, some monthly remuneration was fixed for the Gaonburas under the Assam Chowkidari Act, which was recently passed by this House. Is it not applicable to the Gaonburas ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: The Chowkidari Act is applicable only to the permanently-settled areas and the Gaonburas are not governed by that Act. Chowkidari tax is realised from the people of the permanently-settled areas only and so the question of Gaonburas in relation to that Act does not arise.

Srijut DANDESWAR HAZARIKA: Then why have the Deputy Commissioners been instructed to delete the word "Chowkidar" for "Gaonbura" in standardised forms and reports ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: The word "Chowkidar" was continued in our forms through mistake, and so this has been substituted by the word "Gaonbura".

Srijut DANDESWAR HAZARIKA: Will Government be pleased to consider the demands of the Gaonburas just like those of the Chowkidars ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: If my hon. Friend can persuade the people of the temporarily-settled areas to pay the Chowkidari tax, the matter may, of course, be considered.

Srijut DANDESWAR HAZARIKA: The question of paying Chowkidari tax does not arise. What I mean is this: due to the multifarious works they are to perform their demand for payment of some remuneration should be considered by Government.

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: It is difficult, in view of the financial stringency of the province, to consider such demands. After consideration some demands were conceded as was possible under the present financial position of the State.

Srijut DANDESWAR HAZARIKA: May I get a ray of hope from the Government that their demands will be considered when the financial condition improves ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: Our idea is that as soon as we are in a position to implement our Rural Development Scheme, those Gaonburas who are suitable and capable of carrying on with the duties of the Rural Panchayats will be appointed Honorary Secretaries of the Panchayats with some

allowances. The claim of Gaonburas will be considered then in the relevant department.

Debate on His Excellency's address

The Hon'ble the SPEAKER: In pursuance of Rule 19 A (6) of the Assam Legislative Assembly Rules, as adapted, I communicated the decision of the House to His Excellency the Governor with regard to the Motion moved by Srijut Purna Chandra Sarma, conveying the thanks of the Assembly for the kind Address he delivered to this House on the forenoon of the 13th March 1950 as well as the amendment moved by Dr. Emran Husain Chaudhury on that Motion.

The reply of His Excellency to that communication is as follows:—

"I very greatly appreciate the kindness and courtesy of yourself and the Assembly for having referred to my speech in such generous terms and thanked me for the same. I very greatly value and appreciate the honour that has been done to me.

I have read the amendment of Dr. Chaudhury with every sympathy ; and though he has withdrawn it, it must always be our effort to see to it that the necessities of life come to the common man at a price that he can afford and that we all work with a will for the furtherance of his well-being.

SRI PRAKASA."

Absence of the Hon'ble Chief Minister on account of disturbed condition of the Country and shortening of the Session

The Hon'ble the SPEAKER : Hon. Members are perhaps aware that the Hon'ble Chief Minister had to leave this Assembly owing to disturbed condition in the country and he has requested me that the Government duties will be carried on by the Hon'ble Finance Minister on his behalf. All subjects to be moved by the Hon'ble Chief Minister should be moved by the Hon'ble Finance Minister. Therefore the Hon'ble Finance Minister will henceforth carry on all the functions to be done by the Hon'ble Chief Minister.

In view of the desire of most of the Members to shorten the Session on account of the disturbed condition of the State to enable them to remain in their Constituency, I, in consultation with the Leaders of Parties, have got a revised provisional programme prepared so that the Session may terminate on the 28th March instead of on the 8th April, as previously arranged. A copy of the revised programme has been laid on each Member's Table.

I think Mr. Hardman was not present in the meeting yesterday. May I know what is his opinion ?

Mr. J. S. HARDMAN : We have accepted it.

The Assam Motor Vehicles Taxation (Amendment) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut RAMNATH DAS : The other day I said that our existing rates are considerably lower than the rates of other Provinces. To cite an example, Sir, the present rate for a car in the Province of Madras is Rs.84, in Bombay Rs.40, in Bengal Rs.60, in Punjab Rs.60 in Central Provinces Rs.50, and in Assam it is only Rs.36 and we propose in our Bill to raise it to Rs.50. This increase in the rates of taxation will increase our revenue in order to spend for our nation-building purposes. With these words, I commend my Motion for the acceptance of the House.

The Hon'ble the SPEAKER : Motion moved :

"That the Assam Motor Vehicles Taxation (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration."

Mr. C. W. MORLEY : Mr. Speaker, Sir, it is somewhat unfortunate that taxation measures connected with the Budget require to be considered before the House has had an opportunity to debate the Budget as a whole and to determine how far new taxation is warranted. It will be necessary to anticipate some of the conclusions of my Budget Speech, and to request the House to accept the following propositions, which I intend to prove later, namely—

(1) that the economic conditions at the present time are inflationary ;

(2) that the Centre and many other States have accepted that no new taxation is justified ;

(3) that the Centre to give incentive and encouragement to Industry has granted reductions of taxation ;

(4) that the Budget of the State can be balanced without resort to new taxation.

We contend that new taxation is neither jnstified nor required.

Secondly, in taxing motor vehicles Government are proposing a measure which will impede the development of the State.

The whole case for increased taxation of the Hon'ble Minister rests on three assumptions.

Firstly, that motor taxation is less in Assam than in certain other States.

Secondly, that the proposed increase are light.

Thirdly, that the increased taxation will not affect the poor.

We do not admit the proposition that taxation in Assam should be at the high level of more industrially developed States. Many of these have excellent net works of roads and railways. Few of them have the heavy burden which industry in Assam has to shoulder in bringing the requirements from distant sea-ports and markets, and sending back the finished product many hundreds of miles. Motor transport is a far greater necessity in Assam than in other States, and by raising taxation industry will be discouraged and existing industry is penalised. Why are so many factories being erected in and around Bombay and Calcutta and so few in Assam ? Have Government examined the cost of operating motor vehicles in Calcutta with the costs in Assam ? The vehicle to start with has to pay substantial freight charges in its journey to Assam. Tyres, batteries, spare parts cost more in Assam on account of freight. Perhaps the heaviest single addition to the cost of operation is the higher price of petrol in Assam. Petrol is produced very cheaply in the Persian oil field and can be landed at seaports far below the economic rates of production in Assam with the result that the sale price of petrol is far lower in Calcutta and motor vehicles can stand a higher rate of tax and still operate more cheaply.

We cannot agree that the increases are light. The private motorist may well be able to afford the increases proposed. On a five ton private lorry the tax increase constitutes a heavy addition to operating costs, which must be added, in the case of a business, to production costs Lastly, we consider that Government are making a serious error if they believe that the increased taxation will not be passed on the poor. The poor use motor buses and purchase goods which have to be carried by motor lorries. Increase in taxation will inevitably mean an increase in fares and an increase in freight rates.

For these reasons we would earnestly request Government to reflect whether any new taxation is needed, and even if Government answer this in the affirmative we would again ask Government whether transport so essential in Assam should be required to carry heavier taxation burdens.

The Hon'ble Srijut RAMNATH DAS: In my Statement of Objects and Reasons I have said that the burden of taxation will not fall on the poor. It will affect the richer people who have got the capacity to run motor vehicles. It may be said that with the increase in the rates of taxation there will be increase in the rates of fare. Sir, this will not be allowed. The maximum rates of fares either for goods or for passengers are fixed throughout India whether the tax is lower or higher. Therefore, Sir, this will not go against the interest of the poor people. As against the contention of Mr. Morley that in Assam Motor parts are costly as the vehicles and new parts are to be transported from Calcutta to Assam and the transport charges are added to the cost I have to say that, Sir, there are two ports in India one at Calcutta and the other at Bombay and if we take into consideration the transport charges on vehicles and parts from Calcutta to Assam, we cannot forget such transport charges from Calcutta to the Central Provinces and the Punjab, but, whereas the rates of the Punjab and the Central Provinces are still higher than what I have proposed in my Bill. Of course, Sir, I have to admit that no taxation is liked by people, but whether such taxation measure is to be introduced or not, it has got to be examined dispassionately. I have already stated that this has been introduced for increased revenue. Sir, after the decision made by the Government of India to cut down the Post-war grants for the next financial year, we had to curtail many important schemes which we had undertaken in the last year. This has been aptly described by our Hon'ble Finance Minister and by His Excellency in their speeches. Without money the Government cannot be expected to run the administration and look after the nation building departments efficiently where money is absolutely needed.

With these words, Sir, I should like to say that I do not see any reasonable ground to oppose my Motion ; it has been opposed by my Friend, Mr. Morley.

The Hon'ble the SPEAKER: I put the question:

The question is :

" That the Assam Motor Vehicles Taxation (Amendment) Bill, 1950 be taken into consideration ".

The question was adopted.

Withdrawal of the Cachar non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1949

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: Srijut Hareswar Das will make the statement.

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary): Mr. Speaker, Sir, I beg to make a statement in order to withdraw the Cachar Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1949.

The history of the Cachar Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill is like this. Before Partition, the Sylhet Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Act was applicable to the district of Sylhet, but after Partition, Sylhet went to Pakistan and the subdivision of Karimganj was amalgamated with Cachar. Karimganj thus retained the Sylhet Act, but there was no law regulating the relationship of landlord and tenant in the rest of Cachar. There was persistent demand from the public for a similar law in the other parts of Cachar. To meet their demand the Cachar Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill was introduced in the last September Session of the Assembly and the House adopted a resolution to circulate it for eliciting public opinion. When public opinion was

received it was found that there was demand for similar law from other districts as well. So it has been found necessary to introduce a comprehensive Bill applicable to the entire State, for the present to the district of Cachar and later to other districts as and when necessity arises and drop the Cachar Bill. For this purpose the permission of the House is necessary. I, therefore, solicit the permission of the House to withdraw the Cachar Non-Agricultnral Urban Areas Tenancy Bill.

The Hon'ble the SPEKEAR: Do you want to withdraw it ?

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary): Yes, Sir, I am to withdraw it and introduce the Assam Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1950.

The Hon'ble the SPEAKER: Has the Hon. Parliamentary Secretary, on behalf of the Government of Assam, got leave of the House to withdraw the Cachar Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill ?

The Bill was, by leave of the House, withdrawn.

The Assam Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: This Bill also will be introduced by Srijut Hareswar Das.

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary): Sir, I beg to introduce the Assam Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1950 ; and to move that the Bill be referred to a Select Committee. This Bill was published in the Gazette on the 24th of February, 1950. The Select Committee to consist of—

(1) Srijut Motiram Bora,
(2) ,, Beliram Das,
(3) ,, Siddhinath Sarma,
(4) The Mover,
(5) The Hon'ble Minister in-charge,
(6) Prof. Nibaran Chandra Laskar,
(7) Shri Satindra Mohan Dev, and
(8) Dr. Emran Husain Chaudhury.

Five Members will form a quorum and the Report of the Select Committee will be returnable by the 30th September, 1950.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved :

" That the Assam Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1950, be referred to a Select Committee, consisting of—

(1) Srijut Motiram Bora,
(2) ,, Beliram Das,
(3) ,, Siddhinath Sarma,
(4) ,, Hareswar Das (Parliamentary Secretary),
(5) The Hon'ble Minister-in-charge of Revenue,
(6) Prof Nibaran Chandra Laskar,
(7) Shri Satindra Mohan Dev, and
(8) Dr. Emran Husain Chaudhury.

Five Members will form a quorum. The Report of the Select Committee is returnable by the 30th September, 1950 '.

The Hon'ble the SPEAKER : As no hon. Member is taking part, I put the question—

The question is :

" That the Assam Non-Agricultural Urban Areas Tenancy Bill, 1950, be referred to a Select Committee, consisting of—

(1) Srijut Motiram Bora,
(2) ,, Beliram Das,
(3) ,, Siddhinath Sarma,
(4) ,, Hareswar Das (Parliamentary Secretary),
(5) The Hon'ble Minister-in-charge of Revenue,
(6) Prof. Nibaran Chandra Laskar,
(7) Shri Satindra Mohan Dev, and
(8) Dr. Emran Husain Chaudhury.

Five Members will form a quorum. The Report of the Select Committee is turnable by the 30th September, 1950."

The question was adopted.

The Assam Ministers' (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : Sir, I beg to introduce the Assam Ministers' (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950 ; and to move that the Bill be taken into consideration.

The necessity of introducing such a Bill has been felt as doubt has been raised by the Comptroller that in absence of definition of the term "maintenance" in the Act or provision authorising Government to frame rules for the purpose, the Government can neither frame rules nor authorise expenditure for maintenance and repair of such residential buildings at the public expense. With a view to remove this doubt this Bill has been introduced. The expression "maintenance" has neither been clearly defined in the Act nor it has clearly authorised the State Government to frame rules regarding maintenance and repairs, etc., of the free furnished residence allotted to a Minister. It is desirable to remove any doubt on these points by empowering the State Government to frame rules for the purpose.

The original words in the Act were "Every Minister shall also be entitled to a free furnished residence, with grounds, appurtenant thereto, maintained at the public expense......"

These wordings do not clearly define the expression "maintenance" at the public expense and to empower the State Government to frame rules. In view of all this and to remove the lacuna, it is desirable to empower the State Government to frame rules for the purpose of maintenance and repairs, etc., of such building.

Sir, with these objects in view I have introduced this Bill.

The Hon'ble the SPEAKER : The Motion moved is that the Assam Ministers' (Salaries and Allowances (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration.

The Hon'ble the SPEAKER : The question is :

"That the Assam Ministers' (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration."

The question was adopted.

(At this stage the Hon'ble the Speaker vacated the Chair and the Deputy Speaker occupied it.)

The Assam Speaker's (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: Madam, I beg to introduce the Assam Speaker's (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950, and to move that the Bill be taken into consideration.

In this Bill also the purpose of the amendment is to remove the lacuna and as similar doubts as indicated in introducing the Assam Ministers' (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, may arise in connection with the Assam Speaker's (Salaries and Allowances) Act, 1948.

In this Act also the word "maintenance" was not clearly defined nor provision made authorising Government to frame rules for the purpose of maintenance and repairs, etc.

Sir, with that object in view, and to remove the lacuna, I have introduced this Bill, and I hope the hon. Members of the House will accept my Motion.

The Deputy SPEAKER: The Motion moved is that the Assam Speaker's (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration.

The Deputy SPEAKER: The question is:

"That the Assam Speaker's (Salaries and Allowances) (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration."

The question was adopted.

The Assam Animal Preservation Bill, 1950

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR: Madam, I beg to introduce the Assam Animal Preservation Bill, 1950, and to move that the Bill be circulated for eliciting public opinion thereon by the 31st August 1950.

Madam, there has been persistent demand from the public for State action in the matter of indiscriminate slaughter of cattle. The Cattle Preservation and Development Committee set up by the Government of India, also recommends the preservation of useful cattle, and hence this Bill.

The Deputy SPEAKER: The Motion moved is that the Assam Animal Preservation Bill, 1950, be circulated for eliciting public opinion, by the 31st August, 1950.

(At this stage the Hon'ble Speaker resumed the Chair.)

Srijut GAURI KANTA TALUKDAR: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মই আমাৰ মাননীয় মন্ত্ৰীমহোদয়ৰ প্ৰস্তাৱটো সম্পূৰ্ণৰূপে সমৰ্থন কৰো। এই কথা সকলোৱে জানে যে আমাৰ দেশত গৰু ম'হৰ সংখ্যা দিনকদিনে কমি আহিছে আৰু তাৰ কাৰণে আমাৰ দেশৰ মানুহে বহুতো কষ্ট ভোগ কৰিব লাগিছে; আজি দেশত গাখীৰৰ ঘোৰ অভাৱ হৈছে, হালৰ আৰু গাৰীৰ কাৰণে বলদ গৰু আৰু ম'হৰ অভাৱ হৈছে। তাৰ ফলত দেশত গৰু ম'হৰ মূল্য অতিপাত বৃদ্ধি হৈছে আৰু বহু খেতিয়কে গাখীৰৰ কাৰণে গাই আৰু হালৰ আৰু গাৰীৰ কাৰণে বলদ গৰু আৰু ম'হ সংগ্ৰহ কৰাত বৰ কষ্ট পাব লাগিছে। গত মহাসমৰৰ সময়ত আমাৰ দেশত বহু গৰু ম'হৰ উচ্ছেদ সাধন হৈ গ'ল আৰু এতিয়াও দিনক দিনে নিৰ্বিবচাৰে আমাৰ অসংখ্য লাগতীয়াল গৰু ম'হৰ ধ্বংস হব লাগিছে। ইয়াৰ প্ৰতিকাৰৰ কাৰণে, অবিচাৰে গৰু ম'হ বধ কৰা কাৰ্য্য বন্ধ কৰাৰ কাৰণে উপযুক্ত ব্যৱস্থা হাতত লোৱা নিতান্তই আৱশ্যক হৈ পৰিছে তাক কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। সেই কাৰণে যাতে আমাৰ প্ৰয়োজনীয় গৰু ম'হ বাচ বিচাৰ নকৰাকৈ বধ কৰিব নোৱাৰে তাৰে ব্যৱস্থা কৰিবলৈ এই বিলখন উপস্থিত কৰা হৈছে। কিন্তু এনে এখন আইনৰ আৱশ্যকতা যিমানেই জৰুৰী নহওক দেশৰ মানুহক এই বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ সুযোগ নিদিয়াকৈ এই বিলখন হঠাতে 'পাচ' কৰাটো আমাৰ পক্ষে যুক্তিসঙ্গত হব বুলি মই

নাভাবোঁ। আমাৰ দেশত, দাঁতিয়ে কাষৰে, বহুতো জনজাতীয় ভাই-ভনী আছে, যি সকলে, খাদ্য স্বৰূপে গৰু আৰু ম'হৰ মাংস ব্যৱহাৰ কৰে তেওঁলোকৰ মনোভাৱলৈ আমি মনোযোগ দিয়া উচিত হব। আমাৰ এই বিলখনে যদিও গৰু ম'হৰ বধ সম্পূৰ্ণৰূপে নিষেধ কৰিবলৈ যোৱা নাই, যদিও প্ৰয়োজনীয় গৰু ম'হৰ বাহিৰে আনবোৰ বধ কৰাত বাধা নপৰিব তথাপি আংশিক ভাবে হলেও গৰু ম'হ হত্যা নিবাৰণ কৰিবলৈ যোৱা ব্যৱস্থাটো তেওঁলোকে কি ভাবে গ্ৰহণ কৰে তালৈকো আমি লক্ষ্য কৰা উচিত। অধ্যক্ষ মহোদয়, আজিৰ দিনত পদে পদে আমাৰ গৱৰ্ণমেণ্টৰ দোষ উলিয়াবলৈ, নানা অপপ্ৰচাৰৰ দ্বাৰা ৰাইজৰ আগত গৱৰ্ণমেণ্টক লঘু কৰিবলৈ, ৰাইজৰ মনত অপ্ৰিয় কৰি তুলিবলৈ, বহুত মানুহে সদায় চেলু বিচাৰি আছে। এনেস্থলত আজি আমাৰ সভাত যদি আমি এনে এখন 'বিল' জনমত আহ্বান নকৰাকৈ হঠাতে গ্ৰহণ কৰো তেন্তে এই শ্ৰেণীৰ অনিষ্টকাৰী লোকসকলে আমাৰ ওচৰে-পাজৰে থকা জন-জাতিৰ ভাই-ভনী সকলৰ মনত আমাৰ এই গৱৰ্ণমেণ্টৰ প্ৰতি এটা বিৰাগৰ ভাব সৃষ্টি কৰিবলৈ যে সুবিধা দিয়া হব তাত অকনো সন্দেহ নাই। ইতিমধ্যে দেশৰ অনিষ্টকাৰী এই শ্ৰেণীৰ লোকে আমাৰ নিৰীহ জন-জাতিৰ ভাই-ভনী সকলৰ মাজত, সবল চিতীয়া জন-সাধাৰণৰ মাজত নানা অপপ্ৰচাৰ কৰি গৱৰ্ণমেণ্টক ৰাইজৰ অপ্ৰিয় কৰি তুলিবলৈ যত্ন কৰি আহিছে আৰু যাইকৈ তাৰ কাৰণেই দেশৰ আজি এটা ঘোৰ অশান্তিৰ অৱস্থা সৃষ্টি হৈছে। সেই কাৰণে এই 'বিল'ত মাননীয় মন্ত্ৰীমহোদয়ে ৰাইজৰ মতামত লবলৈ কৰা প্ৰস্তাৱটো সমীচীন হৈছে বুলি মই ভাবোঁ আৰু সেই কাৰণে সৰ্ব্বান্তঃকৰণেৰে সমৰ্থন কৰোঁ। যদি ৰাজ্যৰ মানুহক জন-জাতিৰ ভাই-ভনী সকলক আৰু মুছলমান সমাজক আজি আমি তেওঁলোকৰ নেতা সকলৰ জৰিয়তে বুজাব পাৰোঁ, আৰু তেওঁলোকে যদি বুজিব পাৰে যে, গৰু-মহ-হত্যা নিবাৰণীৰ অৰ্থে যি ব্যৱস্থা কৰা হৈছে সেই ব্যৱস্থা কাৰো অমঙ্গলৰ কাৰণে বা কোনো সম্প্ৰদায় বা ধৰ্ম্মৰ প্ৰতিকূলে কৰা হোৱা নাই নাইবা কোনো ধৰ্ম্মৰ নীতি প্ৰতিষ্ঠা কৰা ইয়াৰ উদ্দেশ্য নহয়—বৰং জাতি বৰ্ণ নিৰ্ব্বিশেষে ৰাষ্ট্ৰৰ সমগ্ৰ মানুহৰ সুখ-সমৃদ্ধিৰ কাৰণে, স্বাস্থ্যৰ কাৰণে, আৰু জীৱন নিৰ্ব্বাহৰ যাই অভাৱ পূৰণৰ কাৰণে এনে এখন আইনৰ অত্যন্ত প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে—তেন্তে তেওঁ লোকৰ পৰা এই বিলৰ সমৰ্থন নিশ্চয় পোৱা যাব।

অধ্যক্ষ মহোদয়, আজি আমাৰ সংসদত যিখন বিল উপস্থিত কৰা হৈছে তেনেকুৱা একোখন আইন প্ৰণয়ন কৰি দেশৰ প্ৰয়োজনীয় গো-মহিষ বিলাক হত্যাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ ভাৰতীয় সংবিধানে প্ৰত্যেক ৰাষ্ট্ৰকে নিৰ্দ্দেশ দিছে। এতিয়া যদি আমি এই বিলৰ উদ্দেশ্য কি, কোন শ্ৰেণীৰ গৰু-ম'হ ৰক্ষা কৰা ইয়াৰ লক্ষ্য, কোন অৱস্থাত গো-মহিষ বধ নিষেধ কৰা নাই ইত্যাদি কথা বাতৰি কাকতৰ জৰিয়তে আৰু সভা সমিতি পাতি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰো আৰু যদি আমাৰ জন জাতিৰ আৰু মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ সদস্য আৰু নেতা সকলে এইবিলাক কথা নিজ নিজ সম্প্ৰদায়ৰ লোক সকলক বুজাই দিয়ে, তেন্তে মোৰ বিশ্বাস, আমাৰ ৰাষ্ট্ৰৰ সকলো সম্প্ৰদায়ৰ লোকেই—এই বিলখন সমৰ্থন কৰিব।

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, এই 'বিল' খনে কোনো ধৰ্ম্ম-সম্প্ৰদায়ৰ স্বাৰ্থত বা ধৰ্ম্মানুষ্ঠানৰ ওপৰত হস্তক্ষেপ কৰিবলৈ চোৱা নাই। যদি কোনো ধৰ্ম্ম বা পৰ্ব্ব পালনৰ অৰ্থে নাইবা আন কোনো কাৰণে কেতিয়াবা গো বা ম'হ হত্যাৰ প্ৰয়োজন হয় তাৰ কাৰণে অনুমতি প্ৰাৰ্থনা কৰিলেই সহজে অনুমতি পাব পাৰিব। বিলত তাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। কিন্তু যাতে আমাৰ প্ৰয়োজনীয় গৰু-মহ বিলাক বাচ-বিচাৰ নকৰাকৈ মাংসৰ লোভত বা চামৰা বিক্ৰি কৰি ধন ঘটাৰ লোভত নিতৌ হত্যা কৰা নহয়—তাৰ প্ৰতিবিধান কৰাৰ কাৰণেহে এনে এখন আইনৰ নিতান্ত আৱশ্যক হৈ পৰিছে। সেই কাৰণে এই প্ৰস্তাৱ মই সৰ্ব্বান্তঃকৰণেৰে সমৰ্থন কৰো আৰু এই পৰিষদৰ মাননীয় বন্ধুসকলক বিনীতভাবে অনুৰোধ কৰো যেন তেখেত সকলে নিজে নিজে এনে এখন আইনৰ প্ৰয়োজনীয়তা উপলব্ধি কৰে আৰু নিজ নিজ সমষ্টিৰ ৰাইজক বুজাবলৈও যেন চেষ্টা কৰে।

Dr. EMRAN HUSAIN CHAUDHURY: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মৌলবী আব্দুল মতলিব মজুমদাৰ চাহাবে যিখন বিল ইয়াত দাঙি ধৰি ৰাইজৰ মতামত বিচাৰিছে তাৰ কাৰণে মই তেখেতক ধন্যবাদ দিছো। তেখেতে বিলখন এই সদনতে (Session) "পাচ"

কৰিবলৈ নিবিচাৰে ; নিবিচৰাত মই বৰ সুখী হৈছো। মাননীয় সদস্য শ্ৰীযুত গৌৰীকান্ত তালুকদাৰ ডাঙৰীয়াই কৈছে যে সংখ্যা গৰিষ্ঠ সকলৰ সুবিধা বা সংখ্যা লঘু সকলৰ অসুবিধা অথবা কোনোটোৰ ধৰ্ম্ম বা বিশ্বাসৰ ভেটিত এই বিলখন উত্থাপন কৰা হোৱা নাই। আচলতে এই বিলখন দাঙি ধৰা হৈছে কেৱল গৰু-ম'হ indiscriminately কটাটো ৰোধ কৰিবৰ কাৰণেহে। অৱশ্যে আমিও নজনা নহও যে বেচি পৰিমাণে গৰু-ম'হ কাটিলে আমাৰ ৰাইজৰ অতি লাগতিয়াল উপাদান গাখীৰৰ অভাৱ ঘটিব আৰু তেওঁলোকৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষাত বিঘিনী ঘটাব। সেই কাৰণে তেখেতে যিখন বিল আনিছে তাৰ বাবে তেখেতক মই ধন্যবাদ জনাও। বাস্তৱিকতে পৃথিৱীৰ অধিকাংশ লোক নহলেও বোধ কৰো কি ৭/৮ ভাগ লোকেই গৰু-ম'হ খাদ্য হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰে। সেই কাৰণেই মই বিৰোধিতা কৰা নাই, মাত্ৰ ইয়াকেহে কব খুজিছো যে অষ্ট্ৰেলিয়া, কানাডা, ফিনলেণ্ড, দেনমাৰ্ক আৰু অন্যান্য দেশৰ পৰা আমাৰ ইয়ালৈ গাখীৰ আহে, condensed milk আহে, মাখন আহে, মাংস আহে আৰু চামৰাৰ চুতকেছ, বাকছ, জোতা, হেণ্ড-বেগ ইত্যাদিও আহে। অথচ সেইবিলাক দেশৰ মানুহে গড়েপতি আমাৰ ইয়াতকৈ বেচি পৰিমাণে গাখীৰ, মাখন আদি খাবলৈ পায়। বিশেষকৈ যুক্তৰাজ্য, কানাডা, অষ্ট্ৰেলিয়া, ইংলণ্ড, বেলজিয়ম আৰু ফিনলেণ্ডৰ মানুহে গড়েপতি দিনৌ ৪০ৰ পৰা ৪৫ আউঞ্চ পৰ্য্যন্ত গাখীৰ খাবলৈ পায়। দুৰ্ভাগ্য বশতঃ ভাৰতত বিশেষকৈ অসমত (5·8 oz. or less than 6 oz.) ৬ আউঞ্চ কৰিও খাবলৈ নায়। অৱশ্যে ইয়াৰ বহুতো কাৰণ আছে আৰু—এটা কাৰণ হৈছে যে আমি যিখিনি কাম কৰিলে গৰু-ম'হ ভালে থাকিব পাৰে সেইখিনিলৈকো বিশেষ মনোযোগ দিয়া নাই। গতিকে আমাৰ গৰু-ম'হ বিলাক যাতে অবাঞ্চিতভাবে ধ্বংস নহয় তাৰ কাৰণে এই The Assam Animal Preservation Bill খন উত্থাপন কৰাটো বাঞ্চনীয় বুলি সকলোৱে জানে।

মই গভৰ্ণমেণ্টৰ পৰা এটা কথা জানিব খোজো যে যি গৰু-ম'হৰ চাল আৰু চামৰাৰ (Hide and skin) পৰা জোতা, চুটকেচ আদি তৈয়াৰ হয়, সেই গৰু-ম'হবিলাক কটাটো গভৰ্ণমেণ্টে বন্ধ কৰিবলৈ বিছৰাত চাল আৰু চামৰাৰ—Hide and Skin Industries বিলাক যে বন্ধ হব তাত সন্দেহ নাই। তেতিয়াহলে ভাৰত বা অসমত এনেকুৱা যিবিলাক চামৰাৰ Industries আছে সেইবিলাক মৰাপৰাত এফালে গভৰ্ণমেণ্টৰ এটা আয়ৰ বাট বন্ধ হব আৰু আন ফালে আমাৰ এটা লাগতিয়াল সামগ্ৰীৰো অভাৱ ঘটিব। বৰ্ত্তমান এই Hide and skin ৰ পৰা যিখিনি টকা পোৱা যায় সেই গোটেইখিনি টকা পাকিস্থানলৈ যাব লাগিছে। অৱশ্যে এইবিলাক কথা গভণমেণ্টে বিবেচনা কৰিছেনে নাই কব নোৱাৰো। কিন্তু কোনো এটা জন্তু indiscriminately কটাটো যে উচিত নহয় তাক ময়ো মানো আৰু indiscriminately কাটিলে সকলোৱেই গৰিহনা দিব। যিহওঁক এইবিলখন আপোনালোকে ৰাইজৰ মতামতৰ কাৰণে স্থগিত ৰাখিছে আৰু ৰাইজৰ মতামতো বিচাৰিছে কাৰণে সন্তোষ পাইছো। কিন্তু এই বিলখনৰ দ্বাৰা সংখ্যালঘুসকলৰ ওপৰত কোনো ৰকমৰ বাধ্যতামূলক ব্যৱস্থা লোৱা নাই কাৰণে মই গভণমেণ্টক ধন্যবাদ দিছো। আশা কৰো যেন মই যি কেইটা কথা কলো অৰ্থাৎ Hide and Skin Industryৰ কথা, তাৰ বিষয়ে গভণমেণ্টে অলপ ভাবি চাব।

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR: Mr. Speaker, Sir, I am very grateful to the hon. Members for kindly ventilating their support to the Bill that I have introduced. We have been receiving demands from various people for stopping the slaughter of useful cattle for some time past and it is an admitted fact that on account of dearth of useful cattle not only in Assam but throughout India our people have been very much poorer. We have not sufficient cows for the supply of milk, butter and other milk products and also we have not sufficient plough cattle and draught animal. A question may be raised, Sir, that a certain section of our people, say Muslims, have been in the habit of taking beef. But if you consider this question from the point of view of divided India you would find that there are now only about 4 crores of Muslims and if the other 20 crores of people of India can do without taking beef, why should not for such a necessity four or five crores of the people afford to do without beef? Of course, Sir, it is not in the contemplation of the Bill to stop the slaughter of any cattle

altogether. The only exception has been made in the case of useful animals, that means, animals that can be usefully employed in ploughing and drawing carts and milch cows that can give a good quantity of milk.

My hon. Friend, Dr. Chaudhury, Sir, has raised a question whether the hide industry would be affected by this. That point has of course not been thoroughly examined as yet, it may be slightly affected.................

Dr. EMRAN HUSAIN CHAUDHURY: Only slightly !

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR: There is a chance of its being affected, but even if that industry is affected that can be amply compensated by the benefit that will be derived by our people by stopping slaughter of useful cattle. There is scope that animals that are not useful and that cannot be employed as draught cattle or for ploughing purposes can be slaughtered. So I say that the hide industry cannot be so badly affected, but if it is affected, as I have submitted, we will get other benefits in other directions So I hope, Sir, this Bill will receive the support of the House.

The Hon'ble the SPEAKER: I put the question. The question is:

"That the Assam Animal Preservation Bill, 1950 be circulated for eliciting public opinion thereon by the 31st August 1950."

The question was adopted.

The Assam Agricultural Pests and Diseases Bill, 1949

The Hon'ble Srijut OMEO KUMAR DAS: Mr. Speaker, Sir, I beg to introduce the Assam Agricultural Pests and Diseases Bill, 1949, and to move that the Bill be referred to the Select Committee consisting of the following hon. Members:—

1. The Mover,
2. Srijut Gauri Kanta Talukdar,
3. ,, Nilmani Phookan,
4. ,, Mahendramohan Choudhury,
5. Mr. J. S. Hardman, and
6. Prof. P. M. Sarwan.

Three Members will form a quorum and that the Report of the Select Committee be submitted by the 31st July 1950.

Sir, you must be aware from the Statement of Objects and Reasons of this Bill that the Policy Committee of Agriculture, some years ago, *i.e.*, in 1944, recommended that the Provincial Governments should take measures to control and eradicate insect pests, plant diseases and noxious weeds. Since then some Provincial Governments had already taken measures to legislate in this direction. You must also be aware that during these few years insect pests in Assam like Rice Hispa and Swarming caterpillar have been causing great havoc to our paddy crops. So long the Agricultural Department was not properly equipped to combat the problem, but with our Grow More Food Campaign the Government of India has been kind enough to place in our hands an amount of rupees two lakhs to equip the Department with sprayers, dusters, etc. But the problem cannot be tackled by the Government alone. For nearly 40 lakhs acres under cultivation of paddy, the Department has got only 200 Demonstrators in the field, so we want the co-operation of the people also. Therefore this legislation is intended to acquire some powers to enter into private lands and take measures necessary.

I hope, Sir, the House will support me in this Bill whose object is to control pests and other diseases of our crops. With these few words, Sir, I move my Motion.

The Hon'ble the SPEAKER : The Motion moved is that the Assam Agricultural Pests and Diseases Bill, 1949, be referred to a Select Committee consisting of the following Members :—

1. The Hon'ble Mover (*i.e.* Minister-in-charge),
2. Srijut Gauri Kanta Talukdar,
3. ,, Nilmani Phookan,
4. ,, Mahendramohan Choudhury,
5. Mr. J. S. Hardman, and
6. Prof. P. M. Sarwan.

Three Members will form a quorum and the Report is to be submitted by 31st July 1950.

(After a pause the question was put and adopted).

The Assam Land (Requisition and Acquisition) (Amendment) Bill, 1950

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary) : Mr. Speaker, Sir, I beg to introduce the Assam Land (Requisition and Acquisition) (Amendment) Bill, 1950, and to move that the Bill be taken into consideration.

The Bill was published on the 2nd March and the recommendation of His Excellency the Governor under Article 207 of the Constitution has been obtained.

This is a small measure, Sir. It touches only two points of the main Act. One is that in the main Act provision for payment of compensation during the period of requisition was vague, it has been made clear in this Bill. And the second point is that restrictions imposed by section 3(1) have resulted in considerable practical difficulties which this Bill seeksto remove. These are the only two measures, Sir, proposed by this Bill and I hope it will get the support of the House.

The Hon'ble the SPEAKER : Motion moved :

"That the Assam Land (Requisition and Acquisition) (Amendment) Bill, 1950, be taken into consideration."

(After a pause the question was put and adopted).

The Assam Famine Relief and Insurance Fund (Amendment) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : I beg to introduce the Assam Famine Relief and Insurance Fund (Amendment) Bill, 1950 and to move that the Bill be taken into consideration. This Bill was first published on the 2nd March, 1950. This Bill proposes to avoid a possible confusion in maintaining accounts and in accordance with the advice given by the Comptroller, we propose to make this amendment and introduce Sub-head 54-B. In Section 4 of the Principal Act in the sixth line put a "full stop" after the word "fund" and for the words "and thereafter make an annual contribution of not less than rupees one lakh" the following words shall be substituted, namely "And thereafter, an annual contribution of not less than rupees one lakh shall be provided under '54-B—Transfer to Famine Relief Fund' to which shall also be transferred the unspent balance, if any, at the end of each financial year, under '54-A—Famine Relief'. "

With this object in view, I beg to introduce this amendment and I hope that all Members will accept this amended Bill.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved is that the Assam Famine Relief and Insurance Fund (Amendment) Bill, 1950 be taken into consideration.

(After a pause)

I put the question.

The question is that the Assam Famine Relief and Insurance Fund (Amendment) Bill, 1950 be taken into consideration.

The question was adopted.

The Assam Land Revenue, Rent and Cess (Apportionment) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: This Motion will be made by my Friend, Srijut Hareswar Das.

Srijut HARESWAR DAS (Parliamentary Secretary): I beg to introduce the Assam Land Revenue, Rent and Cess (Apportiontment) Bill, 1950 and to move that the Bill be taken into consideration.

This Bill was published on the 2nd March, 1950 and the recommendation of His Excellency under Article 207 was received. This Bill is the outcome of Partition. After Partition some estates partly fell in Assam and partly in Sylhet (Pakistan). If such an estate made default it was difficult to sell it. Pakistan refused to help us. West Bengal Government also passed a similar Bill and we wish to do the same.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved is that the Assam Land Revenue, Rent and Cess (Apportionment) Bill, 1950 be taken into consideration.

(After a pause)

I put the question.

The question is that the Assam Land Revenue, Rent and Cess (Apportionment) Bill, 1950 be taken into consideration.

The question was adopted.

The Assam Special Courts Bill, 1950

The Hon'ble Srijut RUPNATH BRAHMA: Mr. Speaker, Sir, I beg to introduce the Assam Special Courts Bill, 1950 and to move that the Bill be taken into consideration.

Sir, hon. Members are aware that an Ordinance called the Assam Special Courts Ordinance, 1949 (Assam Ordinance No.IV of 1949) was promulgated to speed up the trials of certain cases where the number of the accused was very large. According to the Article 213(2) (*a*) of the Constitution of India, this Ordinance will cease to operate and will have to be replaced now by an enactment. It has therefore become necessary to move this Bill. The provisions of this Bill and the provisions of the Ordinance referred to are exactly the same except a small proviso to clause 4 where it has provided that the age limit will be no bar for such appointment. With these few words I hope my Motion will be accepted by the House.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved:

"That the Assam Special Courts Bill, 1950 be taken into consideration."

(After a pause)

The question is:

"That the Assam Special Courts Bill, 1950 be taken into consideration."

The question was adopted.

The Assam Jute (Control of Prices) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut OMEO KUMAR DAS: Mr. Speaker Sir, I beg to introduce the Assam Jute (Control of Prices) Bill, 1950 and to move that the Bill be taken into consideration.

The Hon'ble the SPEAKER: Has the sanction of the President been obtained?

The Hon'ble Srijut OMEO KUMAR DAS: Yes, Sir. The House must have been aware of the situation created by devaluation, the decision taken by the Government of India to devaluate her currency and Pakistan not agreeing to do so. The jute industry located mostly in Calcutta was faced with a great crisis. The supply of raw jute mostly comes from East Pakistan and in view of the fact of the overall shortage some middle men held up a large quantity of stock for jute for profiteering and the Government of India realising the situation requested the jute growing provinces to promulgate an Ordinance to control the prices and in January last we promulgated an Ordinance on the same line, as suggested by the Government of India and adopted by the jute growing provinces of West Bengal, etc., Sir, as the exigency of the situation which directed us to promulgate the Ordinance still prevails and in view of the fact that the Ordinance will cease to operate after the Session of this Assembly, I have come forward with this Bill to achieve the same object for which the Ordinance was promulgated in January last. I hope the House will accord sanction to this Bill.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved:

"That the Assam Jute (Control of Prices) Bill, 1950, be taken into consideration."

(After a pause)

I put the question:

The question is:

"That the Assam Jute (Control of Prices) Bill, 1950, be taken into consideration."

The question was adopted.

The Assam State Legislature Members (Removal of Disqualifications) Bill, 1950

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: Mr. Speaker, Sir, I beg to introduce the Assam State Legislature Members (Removal of Disqualifications) Bill, 1950, and to move that the Bill be taken into consideration.

Sir, in moving this Motion I would like to draw the attention of the hon. Members of this House to Article 191 (1) and (*a*) of the Constitution of India, which lays down that "a person shall be disqualified for being chosen as, and for being, a member of the Legislative Assembly or Legislative Council of a State if he holds any office of profit under the Government of India or the Government of any State specified in the First Schedule, other than an office declared by the Legislature of the State by law not to disqualify its holder".

Now, Sir, this disqualification imposed by Article 191 is considered, in some quarters, not removed by the old Act, *viz.*, the Assam Provincial Legislature (Removal of Disqualifications) Act, 1938 (Act III of 1938), enacted for removal of disqualifications under the corresponding Section 69 (1) (*a*) of the Government of India Act, 1935 In order to remove that doubt the Government introduced

an Ordinance to cover the period from 26th January to this date, to remove the disqualifications of the hon. Members, as required under Article 191 of the Constitution. The Ordinance was laid on the table of each hon. Member and in the light of that Ordinance this Bill has been introduced. I therefore hope the hon. Members will accept my Motion.

The Hon'ble the SPEAKER: Motion moved:

"That the Assam State Legislature Members (Removal of Disqualifications) Bill, 1950, be taken into consideration."

The Motion was put by the Chair as a question before the House and adopted.

Budget Discussion

The Hon'ble the SPEAKER: We now come to item No. 2 of to-day's agenda, *viz.*, General Discussion of the Budget. From the list that I have got it seems that 15 Members will take part in the discussion. We have at our disposal two hours 45 minutes to-day and 2 hours to-morrow. I propose to give an hour and a half to the Hon'ble Finance Minister, the Leader of the Opposition and Mr. Morley. I therefore find that I can allow 18 minutes to each hon. Member.

Prof. P. M. SARWAN: Mr. Speaker, Sir, I rise with great diffidence to speak a few words on the Budget presented by the Hon'ble Finance Minister. I have been emboldened and encouraged by the stirring message of His Excellency the Governor, who while touching on our past connections with the British people has expressed the hope that our future connection may last forever to mutual advantage and mutual esteem, in eternal peace and amity. I am sure this is also, if not the unanimous, the intense hope of millions of people in India.

Much of the Constitution of the Sovereign Democratic Republic of India have been drawn from the British Constitution and our Parliament and State Assemblies are functioning on the model of the British Parliament. I hope we shall not merely mimic the latter, but imbibe the sense of justice and fair-play that form the warp and woof of the British Constitution and tradition.

Turning to the Budget presented before the House one is struck dumb-founded by the huge deficit that the people of the province are asked to shoulder. We are told that our people have not yet realised that the Government and themselves are one, and that the Government in the present set-up is and must be a reflex of the people themselves in every way. Do the Government expect that the hon. Members can face the people and tell them that their Government is asking them to bear more burden and yet heavier burden than ever before, while conditions are progressively going from bad to worse, year by year, since the Congress Party has been in power in Assam? Before presenting such a huge deficit in the Budget the Government should have created self-confidence, self-help, self-dependence, initiative, enterprise, sympathy, understanding and co-operation among the people so that the general mass of the people might not continue to regard the Government as something different from themselves. The necessary psychological effect is lacking. The Government must find out the means of producing that psychological impulse which sends the father or the mother to the very jaws of death or the comrade to make the utmost sacrifice.

In successive Budgets as the Hon'ble Finance Minister has stated, the people of Assam have been burdened with various taxations open to the State, and has found a ready excuse from the problems created by Partition and the Communist menace. As regards Partition, much heart-searching and penance are

needed by all concerned. As regards the Communist menace, there need never be any menace if the administration could be made efficient and exempt from corruption and the people of every section in theory, as well as practice, by letter and by spirit, were afforded even justice. Let not the State Government forget that righteousness — not *maniras* — exalteth a nation, and a Government stands or falls by justice or iniquity — "*Satyameva Jayate.*"

In my speech in the last Budget Session, I pointed that the Government of Assam should not depend too much on doles from the Centre, and approach the Centre with the beggar's bowl, but depend on the resources of Assam and her people. I repeat and reiterate it again. Assam can get on with or without doles from the Centre because of her inherent rights and resources. The Hon'ble Finance Minister bewails that the Government of India had deprived her of her just share of Jute Export Duty, had appropriated lakhs of rupees in 1948-50, had denied Assam a share of the 5 crores of rupees from the Excise and Export Duties, besides 2 crores of rupees by way of Excise Duty on crude oil and its products, etc., etc.

The Centre is going to do what is right and just, and "if the operation of any provision was going to have the effect of causing budgetary difficulties to any State, it would be in the interest of the Centre as it was in the interest of the State to see that necessary adjustments were made in that matter", as has been promised by Dr. John Mathai, Finance Minister of the Government of India. I have no doubt that the Government of India will implement that promise.

But the Government of Assam has no right to allow expenditures on assumptions. There is many a slip between the cup and the lips. There are problems of Partition to be solved. There is the All-India economic crisis due to food-shortage. There is the danger of war, and so on and so forth. The people of Assam cannot allow their Government to make them insolvent and pauparised. In the name of the people of Assam, I request the Government to balance the budget. If the Government under the British regime could balance the budget with a revenue of 5 crores, it is unthinkable that the Government of the State of Assam cannot manage affairs with a revenue of 9 crores but run into a frightful debt. The Government of Assam have no right to juggle with the people's money, and merrily spend right and left and at the same time to expect a free and independent people to tighten their belts.

I request, therefore, that the Government do cut down expenditure by amalgamating and reshuffling Ministries, making retrenchments in administration, completely cutting out Utopian schemes and projects, and by acting as poor people's Government ; in short, cutting the coat according to the cloth.

I am glad to note that the Government have impressed on the Deputy Commissioners, Subdivisional Officers and Sub-Deputy Collectors with the urgent necessity of rendering all possible help to the landless cultivators in obtaining settlement of land in a systematic way. I have no doubt that the Deputy Commissioners will try to implement this policy of the Government, but in a few cases the Sub-Deputy Collectors may not play the game, as I have recently found in Titabar Circle, Kampur Circle, Golaghat Circle and some other Circles. Will the Government strengthen the hands of the Deputy Commissioners and Subdivisional Officers so that the Sub-Deputy Collectors fully implement the Government policy ? Co-operative Societies have not yet learnt to properly serve the people and therefore groups of deserving cultivators in matters of settlement should be paid due attention and subsequently encouraged to form Co-operative Societies of their own. Backward raiyats in the past failed to obtain Pattas, and now by the mistake of the Sub-Deputy Collector or his crass laziness, indifference or neglect, the poor raiyat may be penalised or evicted or his house may be burnt down.

With regard to education, I must praise the Government for what they are trying to do in spite of paucity of funds. I request that they strengthen old institutions, build on them, before taking to new-fangled educational projects. I must say that J. B. College of Jorhat, one of the oldest educational institutions, has not been given adequate help for expansion and development.

I also raise a word of protest against the neglect of education among the tea garden and *ex* tea garden population of Assam, who should not be treated as tribes but as a most backward section of the population of Assam. This population consisting of more than a millon and a half of people need special educational facilities, right now, if they are to be brought into line with other Assamese population. The Government is spending practically nothing for the tea garden schools and for scholarships in the schools and colleges for 'tea labour' children.

The people of Assam want food and they will get it. But the Government has a part to play in a manner wanted and liked by the people who can and will produce the food. The ploughman, the tenant and the labourer must be protected from injustices by every means in the power of the Government.

There is no reason to be pessimistic at all. The State of Assam will be developed by the people of Assam. All that they at the present moment require is a just and efficient administration, deterrent punishment of corrupt officers, just and proper settlement of lands for the indigenous people and settled labourers like the Bongali Cooly tribes, economy in State finances, with all the fundamental guarantees of the Constitution of the Indian Republic, namely, Justice (social, economic and political), Liberty of thought, expression, belief, faith and worship, Equality of status and opportunity to all its citizens, and promoting fraternity amongst the people who inhabit this vast country and follow different religions, speak various languages, as enumerated by the Hon'ble Finance Minister.

In the words of His Excellency, our Governor, we along with the rest of our great Asian Continent have, consciously or unconsciously struck our tents and are on the March. We in Assam will make our contribution in the enriching of the life and the enobling of the thought of Man.

In the name of the people of Assam, I repeat the motto — *Satyameva Jayate*.

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, ভাৰত আজি সম্পূৰ্ণ প্ৰভূত্ব সম্পন্ন লোকতান্ত্ৰিক গণৰাজ্যত পৰিণত হোৱাৰ লগে লগে অসমেও ভাৰতৰ এটি অংশ হিচাবে আজি সেই সুবিধা ভোগ কৰিবলৈ পোৱাটো এটা গৌৰৱৰ কথা। এই লোকতান্ত্ৰিক গণৰাজ্যৰ সংবিধানত অসমৰ আইন সভাৰ সদস্য স্বৰূপে বিত্তমন্ত্ৰী মহোদয়ে ডাঙিধৰা প্ৰথম আয়-ব্যয়ৰ হিচাবত আজি আলোচনাৰ ভাগ লবলৈ পোৱাত নিজকে ধন্য মানিছো।

মহাশয়, মাননীয় বিত্তমন্ত্ৰী মহোদয়ে যোৱা বছৰৰ পৰাই কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰা বিশেষ অৰ্থ সাহায্য নোপোৱাতো আৰু দেশৰ নানা দুৰ্যোগ বিপত্তিৰ মাজতো ধীৰে সুস্থিৰে সকলো প্ৰকাৰে সকলোফালে সমতা ৰক্ষা কৰি যি হিচাব দাঙি ধৰিছে তাৰ বাবে অন্তৰেৰে সৈতে তেখেতৰ শলাগ লৈছো। বৰ্ত্তমান দেশত নানা বিশৃঙ্খলায় দেখা দিছে; সেই কথা মাননীয় মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই বিশদ ভাবে প্ৰকাশ কৰিছে।

আয়-ব্যয়ৰ হিচাব সম্পৰ্কে মই বিশেষ কবলৈ ইচ্ছা নকঁৰো। কিন্তু এটা কথা নকৈ নোঁৱাৰিছো। বহুদিনৰে পৰা চৰকাৰৰ মুখপত্ৰ "অসম বাতৰি" ত মুখ্য মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই কোৱা অসমৰ অৰ্থ শঙ্কটৰ কথা কেইবাবাৰো পঢ়িবলৈ পোৱা মনত পৰে, যদিও বিত্তমন্ত্ৰী মহোদয় সেই বিষয়ে নিমাত আছিল। অথৰ নাটনিৰ বাবেই ৮ জন মন্ত্ৰীৰ ঠাইত ৫/৬ জন কৰাৰ কথা শুনিছিলো। পাৰ্লিয়েমেন্টেৰী চেক্রেটেৰীৰ সংখ্যাও কমোৱাৰ কথা আছিল; আৰু এই বিষয়ে অসমৰ কেউখন বাতৰি কাকততেই এই কথা প্ৰকাশ পাইছিল। চৰকাৰৰ পৰা ইয়াৰ কোনো

উত্তৰ বা প্ৰতিবাদ নেদেখি আমি কথাটো সঁচা বুলিয়েই ধৰি লৈছিলো। আৰু যেতিয়া মৌলানা তৈয়বুল্লা চাহাবৰ ইস্তফা-পত্ৰ গ্ৰহণ কৰা কথা জানিলো, তেতিয়া ভাবিলো লাহে লাহে আৰু কমাব। কিন্তু আচৰিত হলো—এজনৰ বাহিৰে দুজন নকমিল। এজন মন্ত্ৰীৰ বছৰেকীয়া দৰ্ম্মহা আৰু ভাটা ইত্যাদি ধৰি ২০/২৫ হাজাৰ টকা বাহি কৰি অসম চৰকাৰে অৰ্থসঙ্কত অতিক্ৰম কৰিবলৈ সক্ষম হব বুলিও বিশ্বাস নহয়, যদিহে অৰ্থসঙ্কটৰ বাবেই মন্ত্ৰীৰ সংখ্যা কমাব লগা হল। কিন্তু আনহাতে ১৯৫০-৫১ চনৰ বাজেটত দেখা যায় যে ৮ জন মন্ত্ৰীৰ বাবেই বেতন ধৰা হৈছে। অৰ্থসঙ্কটৰ বাবে বহুতো আৱশ্যকীয় অস্থায়ী বিভাগ সম্পূৰ্ণৰূপে বন্ধ কৰি দিয়া হ'ল আৰু বহুতো অনিৰ্দ্দিষ্ট সময়লৈ বন্ধ ৰখা হ'ল। কিন্তু এনে কিছুমান অস্থায়ী বিভাগ আছে, যি বিভাগৰ বৰ্ত্তমান কোনো কাম নাই বুলিলেই হয়, যেনে, বিতৰণ বিভাগ। যেতিয়া কোনো বস্তুৰ ওপৰতেই নিয়ন্ত্ৰন ব্যৱস্থা নাই (যদিও সামান্য চেনি, আটা, ময়দা, টিনপাত ইত্যাদিত আছে) যাক অসমৰ জনসংখ্যাৰ শতকৰা ৮০ জন গাৱঁলীয়াই ভোগ কৰিবলৈ নাপায়; তেনে অৱস্থাত গাৱঁলীয়া ৰাজহৰ ধনেৰে এনে এটা বিৰাট বিভাগ পুহি থকাৰ কোনো কাৰণ থাকিব নোৱাৰে। বিতৰণ বিভাগৰ বেমেজালিয়েই হওক বা আন যি কোনো কাৰণতেই হওক, ৬ মাহৰ পৰা গাৱঁলীয়া ৰাইজে চেনিৰ সোৱাদ লবলৈ নোপোৱাটো অতি দুঃখৰ কথা! মুখত সোৱাদ লোৱাটো দূৰৰ কথা পেলুৰ দৰবৰ লগত মিহলি কৰি লৰা-ছোৱালীক খুৱাবলৈকো পোৱা নাই—ই অতি পৰিতাপৰ কথা। চৰকাৰে অতি শীঘ্ৰে নগৰীয়া গাৱঁলীয়া বুলি ভাগ নকৰি সকলোকে সমান চকুৰে চাবলৈ মই অনুৰোধ কৰিলো। চেনিৰ বিষয়ে পৰহিৰ পৰা বহুত কথা শুনিলো। পাকিস্থানত সেৰে ।।/০ অনাকৈ পোৱা যায় আৰু তাত চাউলো টকাত ৴৪ সেৰ, ভাবিলো, তালৈকে যোৱাই ভাল; পিছে পাকিস্থানী সকলে যে হিন্দু পালেই পেট ফালি নাড়ী ভুড়ি পৰ্য্যন্ত উলিয়াই নিয়ে—গতিকে চেনিও নাখাওঁ পাকিস্থানলৈ গৈ প্ৰাণ দিবও নোৱাৰো। আমাৰ ইয়াত চেনি নাই। নগৰীয়া সকলে কেতিয়াবা সপ্তাহত এক ছটাক, কেতিয়াবা দুই ছটাককৈ পায়, সেৰে ১৲ টকা হিচাবে। নগৰীয়া সকলে চেনি পাবলৈ নাই বুলি কয়, চৰকাৰেও কয়, নাই। পিচে টাউনৰ এই অতবোৰ চেনিৰ তৈয়াৰী মিঠাই ক'ৰ পৰা হৈছে! ইমান বোৰ চাহৰ দোকান কিহৰ ওপৰত চলিছে? সেৰে টকাকৈ চেনি নাই সঁচা—কিন্তু ২।।০ টকা ৩৲ টকা দিলে ওলাই ক'ৰ পৰা? শক্তিশালী জনপ্ৰিয় চৰকাৰৰ তলত ক'লা বজাৰ ধৰা নপৰাটো অতি পৰিতাপৰ কথা। বিতৰণ বিভাগৰ অৱহেলাতেই হওক, অদূৰদৰ্শীতাৰ বাবেই হওক নাইবা আন কোনো কাৰণতেই হওক এনে হবলৈ পাইছে, গতিকে এই বিভাগটো ৰাখি থোৱাৰ কোনো কাৰণ মই নেদেখো।

গৰকাপ্তানী বিভাগ:—যুদ্ধোত্তৰ উন্নয়নৰ আঁচনিৰ অধীনত ৮৬৭·২৮ মাইল ৰাস্তা এই বিভাগে স্থানীয় বোৰ্ড সমূহৰ পৰা লৈছে আৰু তাৰ বাবে ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চচলৈকে এই ৰাস্তা সমূহৰ কামত ২ কোটী ২০ লাখ টকা খৰচ কৰা হৈছে বুলি মাননীয় বিত্ত মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই কৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত ৬৭৯ মাইল ৰাস্তাত মাটিৰ কাম আৰু ১৮৮ মাইলত শিলৰ কাম শেষ হৈছে বুলি কৈছে। এই আলিবিলাক কোন কোন জিলাত বা মহকুমাত হৈছে, জানিবৰ উপায় এতিয়া নাই। তিনি বছৰৰ ভিতৰত ইমান খিনি কাম হোৱাটো সুখৰ কথা; কিন্তু দুঃখৰ কথা, ডিব্ৰুগড় মহকুমাত ইয়াৰ এমাইলো নপৰিল; যদিও নাহৰকটীয়াৰ পৰা মৰানহাটলৈকে এই ৩৪ মাইল ৰাস্তা এইবিভাগে লোকেলবোৰ্ডৰ হাতৰ পৰা ১৯৪৭ চনতেই লৈছিল। টিংখাং আৰু চাচনী মৌজাক ডিব্ৰুগড়ৰ লগত যোগাযোগ ৰখাৰ এইটোৱেই একমাত্ৰ ৰাস্তা। এই ৰাস্তাৰ ওপৰেদিয়েই ১৫/১৬ খন বাগানৰ চাহপাত ইত্যাদি নাহৰকটীয়া ৰেলষ্টেছনলৈ অনা নিয়া কৰিব লাগে। তাৰোপৰি জঙ্গলী বিভাগৰো অনেক কাঠ এই আলিৰেই ষ্টেছনলৈ আনিব লাগে। এনে এটা অতি আৱশ্যকীয় আৰু চৰকাৰৰ য'ত লাভ হয় তেনে এটা আলি গৰকাপ্তানী বিভাগে পেলাই থোৱাটো উচিত হোৱা নাই। ১৯৪৬ চনৰ বানপানীৰ সময়ত মাননীয় বিত্ত মন্ত্ৰী মহোদয়ে নিজ চকুৰে এই আলিৰ অৱস্থা দেখি আহিছে।

মহাশয় এইবাৰ টিংখাং, জয়পুৰ আৰু চাচনী মৌজাৰ কিছুমান কৰ্ম্মী আৰু চাহবাগানৰ মেনেজাৰ সকলে এই আলিটোৰ মেৰামতিৰ কাৰণে ২০,০০০৲ টকা খৰছ কৰিবলৈ এটা ভৰাল খুলিবৰ চেষ্টা কৰিছে। মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিছোঁ যাতে এই ২০ হাজাৰৰ লগত আৰু ৪০ হাজাৰ টকা মঞ্জুৰ কৰি এই আলিটোক সম্পূৰ্ণ কৰাত সহায় কৰে।

মহাশয়, এই বিভাগৰ জৰিয়তে হোৱা কিছুমান কামৰ কথা নকৈ নোৱাৰো। মেডিকেল কলেজত যিমানখিনি টকা খৰচ কৰা হল, ঘৰ দুৱাৰ বিলাক দেখিলে আৰু তাত লগোৱা ঘুণে খোৱা কাঠ বিলাক দেখিলে, বেচিভাগ টকা পানীত পৰা যেন অনুমান হয়। আপোনালোকে শুনি আচৰিত হব যে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কাঠৰ ঠাইত তৃতীয় শ্ৰেণীৰ কাঠ লগোৱা হলেও কবলৈ একো নাছিল। ছতিয়ান, মদাৰ, শিমলু ইত্যাদি কাঠেৰে মেডিকেল কলেজ গঢ়ি উঠিল—অজস্ৰ টকা খৰছ কৰি গৱৰ্ণমেণ্টৰ বিভাগৰ অধীনত এই কথা কাগজে পত্ৰই আপোনালোকে নিশ্চয় পঢ়িবলৈ পাইছে।

আলি সম্বন্ধে মই নিজ চকুৰে দেখা মোৰ ঘৰৰ আগেৰে যোৱা ধোদৰ আলি আৰু মই সদায় অহাযোৱা কৰা জয়পুৰ আলি। এই আলি দুটাত আজি দুবছৰৰ আগৰে পৰা শিল গোটাই থোৱা হৈছিল—কিন্তু আলিৰ ওপৰত শিল আজিলৈকে পৰা নাই। গাঁট বিলাকত শীলৰ পৰিবৰ্ত্তে মাটি দিয়া হৈছে, যদিও দাঁতিত ঠায়ে ঠায়ে শিল পৰি আছে। টকা খৰছ কৰি শিল অনা হল, সিও দুবছৰ হ'ল—শিল আলিত নপৰাকৈয়ে প্ৰায়খিনি শিল নাইকীয়া হ'ল, ক'লৈ গ'ল—ইয়াৰ উত্তৰ গৱৰ্ণমেণ্টৰ বিভাগে দিয়ক। এই আলিটোৰ অৱস্থা সিদিনা অলপতে মাননীয় মুখ্য মন্ত্ৰী মহোদয়ে নিজে দেখি আহিছে। বিভাগীয় মাননীয় মন্ত্ৰীক যোৱা চেপ্তেম্বৰ মাহত জয়পুৰ আলিটোৰ বিষয়ে মই লিখিত অনুৰোধ কৰিছিলো। তেখেতেও তেতিয়াই বেয়া খণ্ড ভাল কৰি দিবলৈ হুকুম দিছিল। এতিয়া তেখেতে খবৰ লওক নাইবা নিজে এপাক মাৰি চাই আহক গৈ—কি কাম কৰা হ'ল।

কানি নিবাৰণীঃ—এই অভিযানৰ কৃতকাৰ্য্যতাৰ বাবে চৰকাৰে বহুতো টকাৰ খৰছ দেখুৱাইছে। কিন্তু ব্যয় অনুসাৰে কাম হ'লনে নাই তাক কিন্তু বিত্ত মন্ত্ৰী মহোদয়ে উল্লেখ কৰা নাই। মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰে, ডিব্ৰুগড়ৰ কথাকেই কওঁ যে এই অভিযানৰ ফলত সেই অঞ্চলত কানি প্ৰচলন একেবাৰেই কমা নাই; কানিৰ পৰিমাণ বৰ্দ্ধিত নহলেও আগৰ তুলনাত বহুতো বেচি টকা অসমৰ পৰা আনদেশলৈ ওলাই গৈছে। ঠায়ে ঠায়ে বহুতো নতুন কানীয়াও দেখিবলৈ পোৱা যায়। ক্ষমতালোভী, অনভিজ্ঞ আৰু অবিশ্বাসী কিছুমান লোকৰ হাতত এই অভিযানৰ ভাৰ ন্যস্ত হব লগা হোৱাতেই ডিব্ৰুগড়ত এই অভিযানত যিমান টকা খৰছ হ'ল, সি পানীত পেলোৱা যেনহে হ'ল। মোৰ কথাখিনি সেই অঞ্চলৰ বন্ধু সকলে নিশ্চয় সমৰ্থন কৰিব বুলিয়েই বিশ্বাস কৰোঁ।

গাৱঁলীয়া জল যোগানৰ উন্নয়ন :—১৯৪৭-৪৮, ১৯৪৮-৪৯ চনত ১৯,৩৪,১০২৲ টকা স্থানীয় বোৰ্ড বিলাকৰ জৰিয়তে ব্যয় দেখুৱা হৈছে, কিন্তু প্ৰকৃত পক্ষে এই টকা খিনি স্থানীয় বোৰ্ড বিলাকে খৰছ কৰিলেনে? অন্য জিলাৰ বোৰ্ডবিলাকে কি কৰিলে নাজানো, কিন্তু মোৰ বোধেৰে ডিব্ৰুগড় বোৰ্ডে আজিলৈকে ১৯৪৭-৪৮ চনৰ টকাকেই খৰছ কৰা নাই যেন লাগে। বোৰ্ডৰ কৰ্ত্তৃপক্ষক সুধিলে কয়, আপোনাৰ চৰকাৰে আমাক বিলাতী মাটী নিদিয়ে, কেনেকৈ নাদ কৰিম। য'ত পুখুৰী দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল আজি তিনি বছৰে তাত পুখুৰী খনাও নহল। এই বিলাক কাম যাতে সোনকালে হয় সেই বিষয়ে চৰকাৰৰ চোকা দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰাৰ লগে লগে বিলাতী মাটীও যাতে বোৰ্ড বিলাকে সময় মতে পায় তালৈ যত্ন কৰে যেন।

চিকিৎসা মূলক সাহায্য :—অহা বছৰৰ বাবে চৰকাৰে ঔষধপাতি আৰু যন্ত্ৰপাতি কিনিবৰ বাবে বোৰ্ড সমূহক আঢ়ৈ লাখ টকা দিয়াৰ দিহা কৰা হৈছে বুলি কৈছে; যদিও এই টকা এপাচি শাকত এটা জালুকৰ নিচিনা হৈছে, তথাপি অৰ্থসঙ্কটৰ সময়ত সেয়ে যথেষ্ট বুলি মানি লৈছো; কিন্তু বোৰ্ড সমূহে যাতে সেই টকা সময় মতে আৰু উচিত কামত খৰছ কৰে তালৈ যেন চকু ৰখা হয়। এই টকাৰ উপৰিও গাৱঁলীয়া অঞ্চলত থকা ঔষধালয় সমূহৰ মঞ্জুৰি হিচাবে ৩,৮২,০০০৲ টকাৰ দিহা কৰা হৈছে বুলি দেখুওৱা হৈছে। এই টকাখিনিও যাতে সময়মতে গাৱঁলীয়া ঔষধালয় বিলাকে পায় তাৰো যেন দিহা কৰা হয়।

মহাশয়, উদ্বৃত আমেৰীকান ষ্টোৰৰ পৰা ৩ লাখ টকাৰ সাজ সৰঞ্জাম কিনি চিকিৎসালয় বিলাকত দি ৰুগীয়া নাগৰিক সকলৰ উন্নতৰ চিকিৎসাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে বুলি মাননীয় বিত্ত মন্ত্ৰী মহোদয়ে গৰ্বৰ কৰি কৈছে। তাৰোপৰি ৩০০ জন ৰোগীক ৰাখি চিকিৎসা কৰিব পৰা ব্যৱস্থা ডিব্ৰুগড় মেডিকেল কলেজৰ লগতে কৰা হৈছে; আৰু তেখেতে কৈছে যে উক্ত চিকিৎসালয়ত

কলেজৰ বিশেষজ্ঞ, বিশেষ ব্যুৎপত্তিশীল আৰু পাৰদৰ্শী চিকিৎসক সকলৰ তত্বাৱধানত ৰোগী সকলে সকলো প্ৰকাৰে চিকিৎসা পাইছে। চিকিৎসক সকল ব্যুৎপত্তিশীল আৰু বিশেষ উপাধি থকা হব পাৰে। কাগজে পত্ৰই তেওঁলোকৰ পাৰদৰ্শীতাৰ বিষয়েও বহুত কথা লিখা দেখা গৈছে, গতিকে এই বিষয়ে নকলেও হব।

মহাশয়, আপুনি নিজে ডিব্ৰুগড়ত থাকে, আৰু এই চিকিৎসক সকলৰ বিৰুদ্ধে নিশ্চয় বহুতো কথা শুনিছে। দুখীয়াৰ ধনেৰে যেতিয়া ডিব্ৰুগড়ত মেডিকেল কলেজ স্থাপন হল, তেতিয়া দুখীয়াই সকলো প্ৰকাৰৰ সুবিধা পাম বুলি আনন্দত উৎফুল্ল হৈছিল। কিন্তু অতি দুখেৰে কবলগাত পৰিছো যে, দুখীয়াৰ তেজেৰে গঢ়া অসম মেডিকেল কলেজৰ চিকিৎসালয়ত দুখীয়াৰ স্থান নাই। যদিওবা ক'ৰবাত কেনেবাকৈ কোনোবা বৰমুৰীয়াৰ ভৰিত ধৰি কোনোৰে ঠাই পাইছে, তাৰ ভিতৰত শতকৰা ৬০ জনেই প্ৰাণ লৈ ঘৰলৈ উভতি আহিব পৰা নাই বুলি শুনিবলৈ পোৱা যায়। ধনীক সকলৰ মুখতো শুনিবলৈ পোৱা যায় যে, সুবিজ্ঞ চিকিৎসক সকলেও "কাকো দেখি বান্ধে বাঢ়ে, কাকো দেখি দুৱাৰ বান্ধে"। ৰোগীৰ শুশ্ৰুষা কাৰিণী সকলৰ বিৰুদ্ধেও বহুত কথা শুনা যায়। তেওঁলোকেও হেনো ৰোগীৰ হাতলৈ আৰু চেহেৰালৈ চাই পথ্য আৰু ঔষধ দিয়ে। অনেক দুখীয়া ৰোগীয়ে পথ্য দূৰৰ কথা ঔষধকে নাপায়। মাননীয় মুখ্য মন্ত্ৰীকে আদি কৰি কেইবাজনো মাননীয় মন্ত্ৰীয়ে এই কলেজ পৰিদশন কৰিবলৈ গৈছে, কিন্তু কবনোৱাৰো তেখেত সকলে এই বিলাক কথা শুনিবলৈ পাইছেনে নাই। আৰু কব নোৱাৰো তেখেত সকলে চিকিৎসালয়ত সোমাই ৰোগীৰ পৰা চিকিৎসা সম্বন্ধে অনুসন্ধান কৰিছেনে নাই।

অসমৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কেউ খন বাতৰি কাকতত মাননীয় মন্ত্ৰী সকলে এইবোৰ বিষয়ে ভূ লোৱা নাই বুলিয়েই বহুতো কথা লিখিছে। অৱশ্যে কাগজত লিখা কথা বহুতো সময়ত অসত্য প্ৰমানীত হয়; কিন্তু অসম মেডিকেল কলেজৰ চিকিৎসালয়ৰ চিকিৎসক সকলৰ বিৰুদ্ধে যি বোৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে আৰু অসমীয়া Demonstrator সকলৰ প্ৰতি কৰা যি দুৰ্ব্যৱহাৰৰ কথা সিদিনা অলপতে কাগজত ওলাইছে তাৰ ৯০ ভাগেই সঁচা বুলি মই ডাঠি কব পাৰো। চৰকাৰে ভালকৈ অনুসন্ধান কৰিলেই জানিব পাৰিব।

পলিচ বিভাগ :—দেশৰ বৰ্ত্তমান পৰিস্থিতিয়ে পুলিচ বাহিনী আৰু শক্তিশালী কৰিবলৈ চৰকাৰক বাধ্য কৰিছে। এই বিষয়ে বাজেটতো যথেষ্ট টকা ধৰা হৈছে। দেশৰ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা ৰক্ষা কৰাই এই পুলিচ বাহিনীৰ কৰ্ত্তব্য। কিন্তু কমিউনিষ্ট সকলে দেশত আজি যি পয়মাল ঘটাইছে—পুলিচ বাহিনীয়ে খোলা অন্তৰেৰে আৰু কৰ্ম্ম তৎপৰতাৰে কাম কৰা হলে ইমানখিনি উদ্ভণ্ডালী কৰিব নোৱাৰিলে হেতেন বুলি মই বিশ্বাস কৰোঁ। মোৰ নিজা অঞ্চলতে কেইবাজনো কমিউনিষ্টৰ ওপৰত পৰোৱানা (warrant) জাৰি কৰা বহুদিন হল যদিও তেওঁলোক তাতেই ফুৰি ফুৰিছে। কিন্তু স্থানীয় পুলিচৰ চকুত নপৰাতো দুখৰ কথা। মই ডাঠি কওঁ যে স্থানীয় পুলিচে জানে আৰু দেখিছে; কিন্তু ধৰিবলৈ কিয় ইচ্ছা কৰা নাই, সেইটো কোৱা টান। পুলিচৰ অৱহেলাতে য'তে ত'তে জুৱা-খেলৰ আড্ডা দিনে দিনে বাঢ়িব লাগিছে। আৰু জুৱা-খেলৰ পৰাই সময়ত বহুতো অশান্তিৰ সৃষ্টি হৈছে। সিদিনা এখন বাতৰি কাগজত দেখিলো যে আগগুৰি থানাতেই জুৱা-খেলৰ আড্ডা পাতি লৈছে ই অতি দুখৰ কথা। এইখিনিতে আৰু এটা কথা কৈ থওঁ, যোৱা ডিচেম্বৰ মাহত মোৰ নিজাঘৰৰ দুই ফাৰ্লং দূৰত এঘৰ মাৰোৱাৰীৰ ঘৰত ৰাতি ১২ বজাত ডকাইতি হয়। মোৰ ঘৰৰ এটা ল'ৰাই ভীষণ শব্দ শুনি মোক কিবা গণ্ডগোল হৈছে বুলি উঠাই দিয়াত মই সেইফালে দৌৰি যাওঁ। ডকাইতিৰ কথা কল্পনাও কৰা নাছিলো; ভাবিছিলো গাঁৱত কিবা গোলমাল হৈছে। মই অন্ধকাৰত দৌৰি গৈ ডকাইতৰ সন্মুখতে পৰিলোগৈ। দুৱাৰ ৰখীয়া ডকাইতটোৰ প্ৰায় ২৪/২৫ ফুট ওচৰ হওতেই মোক খবৰদাৰ বুলি বাধা দিয়ে। মই তেতিয়া বুজিব পাৰিলো ডকাইতৰ দল—ওচৰৰ গাঁৱঁৰ মানুহক চিঞৰী মাতিলো। মোৰ মাত শুনি বহুতো মানুহ ওলাই অহাৰ গম পাই ডকাইতহঁত ওলাই আহিয়েই মোলৈ লক্ষ কৰি পিস্তলৰ গুলি এৰিলে কিন্তু এন্ধাৰ হোৱা হেতুকে লক্ষ ভ্ৰষ্ট হল—দুৱাৰত লাগি দুৱাৰ ফাটি গল—তাৰ পিছত ওলাই আহি পুনৰ ৫ বাৰ গুলি কৰিছিল। সৌভাগ্যবশতঃ এটা গুলি ও নুফুটিল, মোৰ হাতত একোৱেই নাছিল—এটা টৰ্চো নাছিল—টৰ্চ আহি মোৰ হাত পোৱাৰ আগতে দুৰ্বৃত্তহত বহুত আগ বাঢ়িল। এই মাৰোৱাৰী জনৰ ঘৰত ক্ৰমান্বয়ে তিনিবাৰ ডকাইতি হয়। এইবাৰ

ডকাইতহঁতে মাৰোৱাৰীদলক আৰু তেওঁৰ তিৰোতাক বৰ বেয়া ৰকমে জখম কৰে। মাৰোৱাৰী জনেও প্ৰায় কেবাটাকো দা আৰু লাঠিৰে জখম কৰি পথাইছিল। মই ৰাতিয়ে ৪ মাইল দূৰত থকা থানালৈ খবৰ পথাও। পুলিচ ৰাতিপুৱা আহি পায়। পিস্তলৰ ফুটা আৰু নুফুটা কেউটা গুলি পোৱা হল। মাৰোৱাৰী জনে বহুতকে সন্দেহ কৰি কৈছিল। মৰ্য়ো কেৰাজনৰো নাম কৈছিলো। ইন্সপেক্টৰ আৰু Superintendent of Police কো কৈছিলো কিন্তু এজনকো আজিলৈকে ধৰা দূৰৰ কথা পৰীক্ষাকে কৰা নহল। তাৰ পাছতো সেই অঞ্চলত কেবাটাও ডকাইতি হৈ গৈছে কিন্তু এটাও ধৰা পৰা নাই। পুলিচক নাম কোৱাৰ পৰা মোৰ নিজৰ জীৱনকো যে বিপণ্ণ কৰি লৈছো সেই কথা মই ইয়াত কব নোখোজো। পুলিচ বাহিনীৰ কৰ্ম্ম শিথিলতাৰ কাৰণেই দেশত অশান্তি আৰু বিশৃঙ্খলাই মূৰ দাঙি উঠিবলৈ সুবিধা পাইছে। এই বিষয়ে বিভাগীয় মাননীয় মন্ত্ৰী মহোদয়ৰ চোকা দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছোঁ।

জংঘলী বিভাগ :—এই বিভাগটো চৰকাৰৰ ৰাজহৰ এটা ডাঙৰ অংশ। এই বিভাগে আমাৰ চৰকাৰৰ ভড়াললৈ বছৰী বহু টকা ৰাজহ দি আহিছে। বৰ্ত্তমান এই বিভাগটোৱে নতুন নতুন বহুত কাম হাতত লৈছে—দিনে দিনে কাম অগ্ৰগতিৰে চলিব ধৰিছে কিছুমান ঠাইত কৰ্ম্মচাৰীৰ অভাৱত কৰিব পৰা নাই। অৰ্থ সঙ্কটৰ দোহাইদি এই বিভাগৰ পৰা বহুতো অস্থায়ী তলতীয়া কৰ্ম্মচাৰীক বিদায় দিয়া হৈছে। চৰকাৰে লাভহোৱা এই বিভাগটোত কৰ্ম্মী কমাই নিদি আৰু বেছিকৈ লবলৈহে মই অনুৰোধ কৰো, নহলে নতুনকৈ plantation কৰা কামত যি টকা খৰছ কৰা হল ৩/৪ বছৰৰ পাছত দেখা যাব সেই বিলাকৰ সুফল পোৱা নগল কৰ্ম্মচাৰীৰ অভাৱত।

সৰ্ব্বশেষত মই কৰ্ম্মচাৰীৰ বদলী আৰু প্ৰমোচনৰ বিষয়ে অৱশ্যে কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ পৰাই শুনা কথা দুৱাষাৰ কৈ মোৰ বক্তব্য শেষ কৰিম। মহাশয়, বহুতো ক্ষেত্ৰত দেখিছো এজন কৰ্ম্মচাৰী এঠাইলৈ আহিছে মাত্ৰ ২/৩ মাহ নৌ হওতেই আকৌ আন ঠাইলৈ বদলী কৰা হল; চাকৰীয়াল সকলক বদলী কৰি থকাত চৰকাৰৰ ধন খৰচ নহয় জানেঁ।। এজন কৰ্ম্মচাৰীক এঠাইত ২/৩ মাহ ৰাখি পুনৰ বদলী কৰিলে সেইজন কৰ্ম্মচাৰীয়ে কেনেকৈ ভাল কাম দেখুৱাব। প্ৰমোচনৰ বেলিকাত বহুত তলতীয়া কৰ্ম্মচাৰীক প্ৰমোচন দি ওপৰত বহুৱাই দিয়াত বহুতৰে মন ভাগি যোৱাটোও স্বাভাৱিক। যোগ্যতা চাই প্ৰমোচন দিয়া হৈছেনে মুখলৈ চাই দিয়া হয় কব নোৱাৰো। এই বিলাক ক্ষেত্ৰত যে কিছুমান বেমেজালি ঘটিছে সেই কথা নুই কৰিব নোৱাৰি আৰু তাৰ বাবেই আজি চৰকাৰী প্ৰায় বিলাক চাকৰিয়ালৰেই কামত গাফিলী কৰা দেখা গৈছে। গতিকে মই মূখ্য মন্ত্ৰী মহোদয়ক এই বিষয়লৈ চোকা দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছোঁ।

মহাশয়, ওপৰত কৈ অহা কিছুমান আঁসোৱাহৰ পৰাই আজি দেশত প্ৰতিক্ৰিয়াশীল দলে চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে নানান অপপ্ৰচাৰ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছে। বৰ্ত্তমান সাম্প্ৰদায়িক গোলমালতো এনেবিলাক কথাকে কৈ অশিক্ষিত হোজা গাৱঁলীয়াক উত্তেজিত কৰি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে বুলি মোৰ বিশ্বাস। বৰ্ত্তমান সাম্প্ৰদায়িক গোলমাল কেৱল কমিউনিষ্ট সকলৰ পৰাই হৈছে বুলি ভাবি ললে ভুল কৰা হব। ইয়াৰ পাছত বৃহত্তৰ বঙালৰ সপোন দেখা বহুতো স্বাৰ্থলোভী দেশৰ অহিতকাঙ্খী হিন্দু বঙালীয়ে ইন্ধন জোগাইছে বুলি মোৰ বিশ্বাস আৰু বিশ্বাস কৰাৰ যথেষ্ট কাৰণো আছে। আজি এই বিধান সভাৰ মাজ মজিয়াত ঠিয় হৈ সৌ স্বাৰ্থ লোভী সকলক কও তেওঁলোক এনে কামৰ পৰা বিৰত হওক—শান্তিকামী অসমীয়া ৰাইজে তেওঁলোকৰ এনে কামৰ প্ৰতিকাৰ কৰাত কেতিয়াও নীৰৱে বহি নেথাকিব। অসমক বঙালৰ লগত সাঙুৰি বৃহত্তৰ বঙালদেশ গঠন কৰা সপোন নাইবা পাকিস্তান ৰাজ্য বৃদ্ধিৰ সপোন—কেতিয়াও বাস্তৱত পৰিণত হবলৈ এৰি নিদিয়ে। জয়হিন্দ।

Mrs. BONILY KHONGMEN: Mr. Speaker, Sir, I congratulate the Hon'ble Finance Minister for presenting the Budget in this Hon'ble House for the year 1950-51. He took more than 2 hours' time to present the Budget, but during his speech he never for once showed any sign of fatigue or hoarseness and presented the Budget in a very calm and dignified manner.

I am very pleased to note in his speech about the special interest that the Government has taken for the backward and tribal areas. It is a fact that in Assam the tribal and backward people need special consideration of the Government. During his Budget speech of last year I remember the Hon'ble Finance Minister mentioned that while Assam was inhabited by all kinds of people, the tribals were under all stages of civilization and therefore the Government seem to be doing its best to establish schools in those tribal areas, opening both Primary and Middle English Schools.

Now, I should like to draw the attention of the Government to one important factor that is about the need of those tribal areas for roads and more roads. If my information is correct, I understand the Government of India has already sanctioned money for constructing roads in the undeveloped areas of the State and I hope the Government will immediately take up the projects for constructing roads specially in those areas where communication is very bad. As we all know and I think the whole House knows the great difficulties of the people living in the border areas of the district of Khasi and Jaintia Hills. His Excellency in his Address has already mentioned about the help given by the Government of India by giving them an aeroplane to carry their goods, but the help that they get is very inadequate. The people are still suffering because they cannot sell their produce. Most of them cannot get their food and have already sent a number of petitions to the Government for free distribution of rice and also for rice at concession rates. I have to mention here that the people from Shella, Nongwar and Mawdon have already sent applications to the Government for rice and I hope the Government will give instructions to their officers dealing in this matter to send help immediately and before it is too late.

I should also like to mention here that the Hon'ble Finance Minister in his Budget Speech (at page 2) said—"It is gratifying to note that the Tribals and the Tribal areas in Assam have been given wider powers through their District Councils and autonomous Regional Councils. The 25 Khasi States covering an area of 6,020 square miles with a population of one lakh twenty thousand, voluntarily accepted merger with Assam on the 26th January 1950 and constituted themselves with the rest of the Khasi and Jaintia Hills into United Khasi and Jaintia Hills District in order to form an autonomous District Council with wide powers given under the Sixth Schedule. I convey my greetings to the Siems, Myntries and to the people of the various States for their wise decision for constituting an autonomous district with the people of the non-State areas".

I should like to request the Government here on behalf of the Siems and the people who have voluntarily accepted merger with Assam to be kind enough to invite representatives from this United District of Khasi and Jaintia Hills to represent their population of one lakh twenty thousand or more. Cooch Behar in the district of West Bengal have already sent representatives to the Legislature there. So I would like to request the Government here in the State of Assam also to invite representatives from this part of the Khasi and Jaintia Hills.

I am glad to note that Government is not unmindful to the cause of the women and children of Assam. They have already provincialised the Ganesh Das Hospital for which I am really thankful to the Government on behalf of all the women of Assam.

The Government have also taken up Prohibition of Opium here in Assam, but I should like to say for the information of the House that deep down in the villages the people are still taking opium and I hope Government will do their best to send their officers not only to accessible or motorable places but to

go right into the villages both in the plains and the Hills and to deal severely with those who carry opium into these interior places.

With these few words, Sir, I resume my seat.

The Hon'ble the SPEAKER: Any other hon. Member wishing to speak ? What about Mr. Lohar ?

Srijut DALBIR SING LOHAR: No, Sir, I will not speak.

The Hon'ble the SPEAKER: Dr. Emran Husain Choudhury.

Dr. EMRAN HUSAIN CHOUDHURY: I may be excused, Sir, as I am feeling unwell (Maulavi Saiyid Muhammad Saadulla—the Doctor is ill, Sir).

Adjournment

The House was then adjourned to 12·55 O'clock for lunch.

After lunch

Mr. C. W. MORLEY: Mr. Speaker, Sir. Once more it is my privilege to offer to the Hon'ble Finance Minister our congratulations on yet another unique distinction, that of presenting the first budget of Assam under the new Republican Constitution of India. I would also like to take this opportunity of thanking the Hon'ble Finance Minister for his customary and skilful exposition of the intricacies of public finance.

We share with other Hon. Members the sense of disappointment at the failure of the strenuous efforts made by Government to secure a more adequate measure of assistance from the Centre. We consider that Assam with its underdeveloped economy and its isolated and strategic position, is entitled to something more than sympathy. It will now be necessary to wait until the next financial settlement which has been provided for in the Constitution for the justice and recognition which has so long been denied.

Turning to the financial statements before us, let us examine briefly what the Actuals of 1948-49 reveal. The most disquieting feature of that year and the Actuals, Revenue receipts showed a variation of Rs.129 lakhs: expenditure 134 lakhs capital receipts 1,961 lakhs and capital expenditure 2,176 lakhs. Secretariat Departments cannot be observing the Budget instructions, which require all factors to be taken into account including adjustments after the close of the financial year. Instead of having a closing balance of 441 lakhs, Actuals show it reduced to 221 lakhs. If a figure somewhat closer to reality had been shown in the Revised of 1948-49, is it not possible or even probable that hon. Members would have seen the danger signal and counselled caution on expenditure ?

The Revised for the current year shows little change on the original Budget though, with the experience of the previous year in mind, we cannot dismiss the possibility that these estimates may vary by crores of rupees. Revenue receipts are up by Rs.16 lakhs and revenue expenditure by Rs.14 lakhs ; capital receipts by Rs.219 lakhs and capital expenditure by Rs 41 lakhs. The failure to secure the Central Grants provided for in the Budget has, however, involved extensive internal adjustment but, notwithstanding this the closing balance has declined to Rs.137 lakhs, which can hardly be regarded as adequate. We are compelled to draw very pointed attention to the Capital Trading Accounts of Government —Sale and Receipts for Cloth and Yarn at page 294 of the Budget Estimates. These show a net expenditure of Rs,255 lakhs in 1948-49 : in the Revised a net

surplus income of 100 lakhs: and in the coming year a net surplus of ½ lakh. There are two conclusions possible—

(1) either Government have made a loss of 145 lakhs on cloth and yarn, or
(2) the Revised or Budget for 1950-51 has been incorrectly prepared and the final Budget balance should have been 145 lakhs greater.

In either event the financial implications are serious. On the first assumption there has been a loss of unparalleled magnitude, which ought to have been explained. On the second assumption, the Budget ceases to be a deficit, though the Revenue Account is not affected. The Hon'ble Finance Minister has himself stated that the State of Assam is practically heading to a financial crisis and we have also been told in the Memorandum that a loan of 75 lakhs is required to balance the Budget. If there is capital income of 145 lakhs, the Budget will close with a balance of Rs.249 lakhs, even without this Rs.75 lakhs loan. Though we request hon. Members to keep closely in mind the possibility that the Budget estimates are incorrect, we have had alternative but to analyse the figures which have been supplied and which have been relied upon by the Hon'ble Finance Minister in his speech.

The Budget of 1950-51 shows a deficit of Rs.87 lakhs on Revenue Account, in spite of increased taxation. In the Capital Account there is a surplus of Rs.130 lakhs but borrowing includes a loan of Rs.75 lakhs for the purpose of balancing the Budget, and the real balance should be taken, therefore, at Rs.104 lakhs, a still more uncomfortable closing balance.

With the now certain knowledge that in the year 1948-49 Government underestimated their income to the tune of 129 lakhs on Revenue account, are we not entitled to question whether there are not indications that this is being repeated in the Revised and the Budget ? If so, what is the case for measures of increased taxation ? While we concede that Government have in the progress of Actuals for the current year a guide which is not available to hon. Members, it is important that Government should explain when provision is made against prevailing trends. Under VIII.—Excise, income from Country Spirit was 69 lakhs in 1948-49, the revised and Budget are taken at 52 lakhs, though our impression is that sales to-day are not on a lower level than in 1948-49. Certainly not in Tea Garden areas.

Under IX.—Stamps, despite the proposed increase, the provision is well below the figure for 1948-49. Let me express the question in a slightly different form —Will the principal Heads of Revenue which in 1948-49 produced 639 lakhs, produce, in spite of new taxation proposals, 39 lakhs less in the Budget and 45 lakhs less in the Revised ? Finally, has not the under-assessment of income encouraged the habit of exceeding the sanctioned expenditure ?

The Greeks had a Goddess—by name Nemesis—whose special responsibility was to see that every one was rewarded according to his deserts, and it is manifest that financial, if not divine, retribution has fallen on the Government of Assam for their refusal to face facts squarely ; for their faith in the virtue of spending ; and for their misplaced optimism in the generosity of the Government of India. For many years on this side of the House we have been urging a more realistic approach to finance, maintaining that a State not less than an individual must live within its income, and though Assam may have a moral claim to expect greater assistance from the Centre, it is unwise to budget on larger grants than the Centre have agreed to donate.

I need not go back for many years but I would like to invite the attention of the hon. Members to a few observations of mine in the Budget Session of the year 1948. On that occasion I observed: "we dispute the wisdom of budgeting for large expenditure in the belief that the Central Government

will produce the large grants on which the present budget is based", and in passing I referred to the misfortunes of Mr. Micawber, whose state of financial stringency was only mitigated by his implicit faith in something turning up! Again, on a point of heavy development expenditure, we ventured to express our concern and almost in prophetic words asked the question—"Will there not be a day of reckoning when the Centre will close down on its advance payments and the elaborate edifice of post-war development will collapse?". We argued that if the Province was mortgaging its rights for future assistance, should there not be greater insistence on schemes which will at least be self-supporting, and urged the futility of appointing a prodigious staff and building up an elaborate organisation if finance was not forthcoming for a reasonable term of years. A year ago we had drawn attention to the need for avoidance of over spending by Government Departments as drastic economy in Government expenditure was the most the valuable short term measure in combating inflation. On the question of the subvention for post-war development which had been shown in the Budget as 230 lakhs of rupees, we observed: "We can see little justification for budgeting on expections of greater liberality from the Central Government". That, I regret to say, is another forecast which has been fully justified by events.

Today, the State is in a critical financial plight and balancing of the Budget has only been achieved by loans from the Centre. If Government had diagnosed correctly during the past three years the maladies from which the State was suffering, it could have avoided a great deal of expenditure, which has proved both abortive and frustrating. By distinguishing between productive schemes and purely welfare schemes, the resources of the State could have been increased, and by close attention to economy, substantial reserves could have been built up in this period, during which existing sources of income have steadily increased their yield.

It will not be disputed that the economic and financial policies adopted in Assam should conform to the general pattern of the policy of the Union of India, but there is still too much evidence of the mirage of the Welfare State with an expenditure of nearly one-quarter of the Province's real income on education, while the acknowledged policy of the Union Government is to increase productivity and to create an atmosphere in which industrialisation can develop. The Union Government has announced a policy of reduction in taxation in order to encourage incentive, and to stimulate investment. Over a wide area of India, in Bengal, Madhya Pradesh, U. P. and Madras—to name only a few States—no new taxation is being imposed, and though the Hon'ble Finance Minister cannot believe that taxation in Assam is appreciably lighter than in other Provinces, taxes are being increased in order that more should be spent. Lest I should be accused of viewing the economic policy of the Assam Government through the eyes of a foreigner, I am proposing to refer somewhat extensively to important statements which have been made recently. The Hon'ble Mr. Sarkar, in presenting the West Bengal Budget, analysed current economic problems in a brilliant, masterly speech. "Economic well-being", Mr. Sarkar observed, "in the long run depends upon the rate at which we form new capital". "The most important reason for the apathy of the capital market has been the heavy penalty imposed on personal initiative and enterprise through high rates of income tax", and Mr. Sarkar proceeded to demonstrate that taxation in India is the highest in the world except the United Kingdom. He then referred to the measures which have been taken in various countries, such as Canada, Australia, Brazil and Argentine, to stimulate trade and industry and also to attract foreign capital, pointing out that foreign capital is attracted to that country where the taxes are the least burdensome. "It is", he observed, "of the utmost national importance that conditions are created in the country so that Industry may find a propitious field to grow and thrive. This requires proper incentive to capital to play its part in the productive processes".

The development and encouragement of Indian industry is and has been accepted by all as a policy which cannot be disputed. It is, however, relatively recently that there has been a recognition of the value of foreign industry and the need for attracting more foreign capital. The Hon'ble Dr. Matthai, speaking in Parliament, observed: "Foreign capital is necessary in this country not merely for the purpose of supplementing our own resources but for instilling a spirit of confidence among our investors. Any considerable assistance in the way of capital from foreign countries must hereafter be looked for not in the shape of fixed interest-bearing loans and bonds but in the shape of equity capital on the basis of joint participation and of strict business consideration without any political strings attached to it". I consider that kind of assistance desirable from our point of view and probably feasible from the point of view of the foreign investor.

"The House", he continued, "will appreciate the change that has come in the investment market of foreign countries. In the 19th century when foreign capital went on from advanced countries to undeveloped countries, they had the security bond of political control. In other words, colonialism provided the nacessary sense of security to the foreign investor. To-day, since colonialism has disappeared, the only way in which the same sense of security could be imparted is by friendly agreement, and, therefore, it is necessary that we should consider providing reasonable conditions of security and fair treatment for those who are willing to take the risk of investing their money in this country".

Taxation policy in Assam will not merely affect the fortunes of the foreign industries operating here but will influence the rate at which new capital from abroad flows into India. As I have said before, world money markets are more impressed by what is done to existing industry than in the attractions which may be offered to new industry. As far as the Tea Industry is concerned, there has been a very heavy increase in the weight of taxation, and the Hon'ble Finance Minister must accept responsibility for the fact that a large percentage of the new taxation which has been imposed in his term of office has fallen mainly on industry. There is, morever, a taxation race between the Centre and the Province. The Tea Industry in Assam is paying more than 9 crores of rupees in taxation to the Centre and to Assam. The effect of this has been to deprive Companies of the opportunity of building up reserves and already in Cachar a crisis of real magnitude has arisen. In 1946 gross profits amounted to Rs.79 lakhs: this had been reduced to Rs.11 lakhs in 1948, though prices of tea were high and climatic conditions by no means unfavourable. What is happening in Cachar will shortly be occurring in Assam.

It may be of some interest if I explain how foreign capital is being attracted to East Africa, where in a period of just over 10 years, the acreage under Tea has more than doubled. Not only are costs of production low, being in the neighbourhood of 10*d.* a lb. as against 23*d.* in Upper Assam, but taxation is attractively light. An East African company pays in taxation only 10·3 per cent. of its profits, while the corresponding percentage of similar Companies in Assam is 54·7. The urgent need of to-day is immediate and substantial reduction in taxation in order to bring industry back into a state of health and to create the conditions in which industry will expand. If I may quote once more—this time from the leading Indian economic journal—

"The purpose of a surplus budget should be more production. This is a counsel of perfection more easy to prescribe than to implement but it does provide a bar to the frittering away of a surplus on what are described as 'welfare schemes'. Health and education are important things but they must wait for better times. It is one of the most grave commentaries on our finances in recent years that we have had so much to ignore them (not perhaps in Assam)—but it was not our finance which was wrong in this respect, it was our economic

situation: we had been so hard-pressed with the task of living at all that we had necessarily to curtail anything which strikes at our standard of living. There is at least this to be said, that the more we produce, the quicker will this reproach on our finances be blotted out."

A comparison of the amounts proposed to be spent in the coming year with the amounts actually expended during 1947-48, the second year of office of the Ministry, will indicate the extent to which welfare is placing a strain on the finances of the Province. While General Administration has increased by 21 per cent. and Administration of Justice by 7 per cent., Jails by 21 per cent and Police by only 13 per cent.; Education has increased by 93 per cent., Medical by 60 per cent., Industries by 50 per cent., Civil Works by 180 per cent. and Miscellaneous by 100 per cent. In the case of Agriculture we willingly concede that a portion of this expenditure must be regarded as productive and in any case unavoidable, so long as the present food emergency obtains throughout India.

At this stage let me recapitulate our general objections to the present Budget:

(1) Unsoundess of new taxation: on the other hand, a reduction needed in the level of present taxes.

(2) An anti-inflationary budget required, with a real and substantial budget surplus.

(3) The Budget surplus to be secured by economy in Government expenditure.

(4) Greater emphasis to be laid on productive schemes and expenditure on welfare activities to be curtailed until the State can afford them.

Though in the time which has been allotted to me I cannot discuss in detail many interesting features of the Budget, I will endeavour to refer very briefly to a number of salient points. A year ago, in reply to the Budget debate, the Hon'ble Finance Minister had intimated Government's anxiety to deal with the re-organization of Government Departments in order to secure a greater measure of efficiency at lower cost. A year has elapsed and there has been no meeting of the Committee to consider this, though its first appointment was announced on the 6th December, 1948. The terms of reference of that Committee are now to some extent out of date and the question of retrenchment on a much wider scale than was contemplated in 1948 requires urgent consideration. It has been found in many parts of the world that Bureaucracies are always resistant to measures of retrenchment, and we regard it as essential that those who foot the bill should decide to what extent the present strength of Departments is justified.

The Hon'ble Finance Minister had occasion during his speech to refer to the Central Taxation levied on the Tea Industry. While his main thesis is correct that the taxation is heavy and nothing out of it comes to Assam, we would like to point out that it is far heavier than he indicated. The production of 350 million lbs. would appear to include Sylhet, which is no longer a part of Assam, and 300 million lbs. would be a more accurate figure. Excise duty is at 3 annas per lb., and on export 4 annas a lb. is levied, but the Excise duty is set off, resulting in Export Teas paying 1 anna in addition to 3 annas Excise. Excise duty realised will be $5\frac{1}{2}$ crores and Export duty $1\frac{1}{4}$ crores, making a total of $6\frac{3}{4}$ crores and not 5 crores, as stated by the Hon'ble Minister.

I have had occasion in previous years to refer to the very meagre expenditure on anti-corruption. If the reports which reach me are even fractionally correct, corruption has become one of the major problems of administration and in all probability the amounts paid illicitly run into many lakhs of rupees, if not

crores. This can be regarded as an avoidable burden on the public which looks to Government to provide an effective organisation to prevent or limit corrupt practices. No Anti-corruption Branch can possibly be an effective instrument so long as the monthly expenditure is as low as Rs.5,000.

While on the subject of Police, we are by no means convinced that the Police are sufficiently well organised to meet the possible strains which may be placed on them. Despite the great liberality which has been evinced in bestowing funds on the Welfare Departments, Police expenditure has increased relatively little though since Partition it is recognised that their responsibilities are greater. Further, with the developments in Eastern Asia, the threat of subversive activity is greater to-day than at any other time. The time has come when every important Police Station should have its own Wireless Station, enabling it to send and receive messages. Saboteurs today can easily disrupt telegraph, road and railway communications and to counteract this it is necessary for all important Police posts to be adequately armed: secondly, for them to have means of sending messages which cannot be readily intercepted or interrupted: and thirdly, for mobile forces which can be transported to disturbed areas rapidly and for such forces to have the armed strength to deal with any opposition. As I have said, we doubt whether the present Police organisation can satisfy the standards which are required to-day and in stating this, we intend no disparagement to the officers or ranks of the Assam Forces.

I am constrained to comment on the very inadequate information which is offered to Hon. Members in regard to the very extensive transport organisation which Government are now operating. It would be difficult to imagine a less informative way of presenting the financial effects of the transport operations than is achieved in Government's Memorandum and the Budget Estimates. May I contrast this with the lucid and illuminating information which the Central Government offer to Members of Parliament to enable them to consider the financial results of railway operation ? Figures for ton-mile operation and passenger-mile are provided, which show quite readily what the cost of the service is and how it compares with previous years. It is virtually impossible to find out without enormous labour what capital the Assam Government have actually invested in the motor business First of all this was shown under a Major Head 85A: more recently Receipts are being shown under XLVI and Revenue Expenditure under 57.—Miscellaneous; while Capital Expenditure is now segregated under a new head 82-B. It is not clear what account is taken in these estimates of depreciation or interest charges. While depreciation is provided in the Budget of 1950-51, provision in respect of all services has not been made in the Revised. Then again, there is the question of the loss to Government on the taxation which was being obtained from private transport operating on the routes before nationalisation. This is an item which ought to be taken into account in considering the profitability of the present services An interesting phenomenon in these Motor Transport accounts is the success of the Jorhat-Dibrugarh service, which according to the memorandum opened in 1949 and has operated through the remainder of the current financial year without any expenditure on operational account, or on staff, and has shown a profit of 3½ lakhs.

That Nationalised Transport Services are estimated to earn ½ lakh more than expenditure which is calculated at 44 lakhs This excludes the capital account. On the 27 lakhs in the capital account incurred in 1949, the commercial return is 2 per cent. and this is after withdrawal of return tickets at concession rates on the Gauhati-Shillong route. We are quite unable to reconcile the figures given by the Hon'ble Finance Minister in his speech at page 37 of the printed copy. He stated that in the period ending 31st December 1949, the Gauhati-Shillong

route brought in a net income of Rs.19 lakhs, after deducting the total direct expenditure of Rs.16,63,000 for Staff, petrol, lubricant and maintenance from total earnings. The Budget does not supply us with the earnings and receipts for this period but for the financial year ending 31st March 1950—but it is inconceivable that there should be any wide and inexplicable difference in the trends of the accounts for periods which cover a common space of nine months No capital expenditure is included in either account. We find on page 26 of the Budget gross receipts Rs.22,90,000 from this service, and at pages 269, 278 and 279 Revenue expenditure Rs.17,37,100 a surplus of Rs.5 lakhs only, which is a very different picture to that painted by the Hon'ble Finance Minister.

We have received in the past from the Hon'ble Finance Minister great consideration and sympathy in meeting our requests for information required under the Budget Manual to be included in the Budget Statements and I am confident that the Hon'ble Finance Minister will see in future that an undesirable practice which seems to have been adopted by a number of Departments this year for the first time in the Revised Estimates, is not allowed to continue. I refer to the practice of giving lump sums which have been prepared from detailed estimates. In most cases in the previous year, accounts were broken up under detailed items, and the correct practice has in many cases also been followed for the Budget of 1950-51. Though there are a very large number of such instances, I will quote only a few :—

	Rs.	
Page 184—Agricultural Education—Contingencies ...	50,000	Revised.
,, 197—Co-operation—Pay of Establishment ...	37,200	ditto.
,, 205, 213 Rural Development—Rural Organisation ...	1,20,000	ditto.
,, 217—Grants in Aid	4,30,000	ditto.
,, 278—Miscellaneous—Road Transport : Establishment.	4,65,900	ditto.

It will be appreciated that under a system of giving lump sums, no scrutiny of the Revised Estimates is possible.

We deplore a recent development in regard to the Pasteur Institute. The increase in the cost of sera and vaccine sold, which has resulted in many of the preparations being placed beyond the reach of the poorer classes. Government spend money freely on public health and medical facilities: there is no thought of trying to make the Medical College at Dibrugarh financially self-supporting: and we see no reason why commercial principles should be applied to the Pasteur Institute. Anti-rabic serum and other vaccines and sera cannot be regarded as luxuries and the price should be kept as low as possible so that no individual is deprived of this life-saving service.

We have had occasion to refer on previons occasions to the profits which Government continue to make from Grain. This profit derived by Government is 45 lakhs in the Revised and 47 lakhs in the coming year. When a major tax such as Sales Tax produces a net 36 lakhs in the Revised and 37½ lakhs in the Budget 1950-51, is there not a valid case for lowering the taxation levied through the administrative charge of 6¼ per cent ?

There is a small item, which though of no financial importance is of more than usual interest. We in the Tea Industry have been at pains to observe an exhortation from Government to avoid the use of a term, which is regarded as

offending against the dignity of labour. It was, therefore, with considerable concern that I noticed on page 271, no less than three separate reference to Coolies and Coolie Corps. May we suggest a suitable alteration in the next Budget ?

After so many criticisms of the Budget and the financial policy, I consider that I should hasten to congratulate the Ministry on the reduction which has been effected in their own expenditure under 25.—General Administration. It has meant the departure, which we regret, of our esteemed Friend, the Hon'ble Mr. Tayyebulla from the Ministerial ranks, and we trust that the cause of Opium Prohibition will not be allowed to suffer. In other directions economics have been effected, and the Ministry are clearly setting a good example by reducing their own expenditure.

When the next elections will be complete Government alone can tell, and this may be the last occasion on which this Group will have the privilege of debating a Budget in this House. We have appreciated very deeply, the courtesy and cordiality which has been extended to us by Hon'ble Ministers and Members of the Congress Party, and also by the Hon'ble the Leader of the Opposition and his Party. Though the numerical strength of the Group is so small, we can claim without fear of contradiction to have examined every important measure, including the Budget Estimates, with meticulous care, and we can take justifiable pride in having placed before the House proposals and views which have always been constructive. We have endeavoured to support and strengthen those Parliamentary traditions which are now permanently enshrined in the Constitution of India, believing as we do that these traditions and conventions are the very essence of the democratic way of life. Democracy is perhaps the most exacting of all forms of Government, but we can take encouragement for the future, firm in the conviction that in Assam and in this Legislature democratic principles are well and truly established.

Mr. Speaker, Sir, I must close on a personal note as this is my last Budget speech. I have been a Member of this Honourable House, now, for twelve years, have witnessed many epoch making changes. I am fortunate indeed in that I have only the happiest memories of my time in this House. I thank you Sir, the Hon'ble Ministers and all the Hon. Members for the understanding, patience and regard which is, and has always been, extended to my Group and myself in particular.

Srijut HARI NARAYAN BARUA: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় বিত্তমন্ত্রী মহোদয়ে যি হিচাবে এই সদনত আগত আয়-ব্যয়ৰ তালিক দাঙি ধৰিছে, তাৰ বাবে মই তেখেতক অভিনন্দন জানাইছো। আমাৰ এই প্ৰান্ত অৰ্থনৈতিক সঙ্কটৰ সন্মুখীন হোৱা স্বত্ত্বেও তেখেতে এই বাজেট ৰচনা কৰোঁতে ৰাইজৰ হিতজনক অনুস্থান বিলাকক সকলো ক্ষেত্ৰতে সুবিধা দিছে, আৰু দেশৰ উন্নতিমূলক কাম বিলাক আগবঢ়াই নিবৰ কাৰণে মনোযোগ দিছে।

এই বাজেটত মই এটা বিশেষত্ব দেখিছো এই যে আগৰ পুৰণি কৰৰ হাৰ কিছু বৃদ্ধি কৰাৰ বাহিৰে দেশৰ প্ৰজাৰ ওপৰত কোনো নতুন কৰ ধাৰ্য্য কৰা হোৱা নাই; আৰু এই বৃদ্ধি কৰৰ পৰাই ৰাইজৰ উন্নতিমূলক কামবিলাকত খৰচ কৰিবলৈ ব্যৱস্থা কৰিছে। যদিও এই সদনত আমাৰ মিঃ চাৰোৱাণ চাহেবকে আদিকৰি কেইবা জনো মাননীয় সদস্যই কৰৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰাত অসন্তোষৰ ভাব প্ৰকাশ কৰিছে; বোধহয় তেখেতসকলে ভাবিচোৱা নাই যে প্ৰজাৰ হিতকৰ কামবিলাক সম্পন্ন কৰাৰ কাৰণে যথেষ্ট টকাৰ প্ৰয়োজন। টকা নোহোৱা গৱৰ্ণমেণ্ট এটাৰ পৰা কেতিয়াও ভাল কাম আশা কৰিব নোৱাৰি। আজি অসম যিবিলাক সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছে, সেই সমস্যাবিলাকৰ সমাধানাথে আৰু প্ৰজাৰ সকলো অভাৱ-অভিযোগ পুৰণ কৰিবৰ কাৰণে

যদি গভৰ্ণমেণ্টৰ হাতত টকা নেথাকে, তেনেহলে গভৰ্ণমেণ্টেই বা সেই বিলাক কাম কৰে কেনেকৈ। অৱশ্যে মই মিঃ চাবোৰাণ চাহাবৰ লগত এই কথাত একমত যে দুখীয়া প্ৰজাৰ ওপৰত কৰ ধাৰ্য্যকৰাৰ বিষয়ত ময়ো নাই আৰু সমৰ্থনো নকৰো।

ভাৰতবৰ্ষ আজি দ্বিখণ্ডিত হল। আমি ভাবিছিলো যে সাম্প্ৰদায়িক ভোটত ভাগ হৈ পাকিস্থান আৰু হিন্দুস্থান হোৱাৰ পিচত সাম্প্ৰদায়িকতাৰ জুইৰ ওৰ পাৰিব। কিন্তু আজি আমি কি দেখিছো—আমি দেখিছো দেশ বিভক্তৰ পিচতো সেই সাম্প্ৰদায়িকতাৰ বিষাক্ত জুই জ্বলি দুয়োখণ্ড দেশকে চাৰখাৰ কৰিব লাগিছে। সেই জুয়েই আমাৰ এই শান্তিপূৰ্ণ অসমকো চাৰখাৰ কৰিবলৈ ওলাইছে। আমাৰ বিৰোধী দলৰ নেতা মাননীয় শাদুল্লা চাহাবে সিদিনাখন কৈছিল "মই যেতিয়া অসমৰ বাহিৰলৈ যাঁও তাত অসমৰ শান্তিপূৰ্ণ অৱস্থাৰ কথা শুনি বৰ গৌৰৱ অনুভৱ কৰো"। কিন্তু আজি দেখা গৈছে যে জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীৰ আত্মত্যাগেও মানুহৰ ভ্ৰম আৰু চেতনা ঘূৰাই আনিব পৰা নাই। আজিও পাকিস্থানত লক্ষলক্ষ হিন্দু নৰ-নাৰীৰ ওপৰত যি নৃশংস অত্যাচাৰ চলিছে, তাৰ প্ৰতিক্ৰিয়াই আমাৰ এই প্ৰান্তৰো আভ্যন্তৰিন শৃঙ্খলা আৰু শান্তি বিপদাপন্ন কৰি তুলিছে। বিশৃঙ্খলাকাৰী দল বিলাকে দেশৰ প্ৰতিস্থিত সমাজ ব্যৱস্থাক পুৰি চাই কৰি পেলাব খুজিছে। আমি বাস্তৱিকতে লজ্জিত আৰু দুঃখিত যে এনে শান্তিপূৰ্ণ ৰাজ্য এখনতো এনেকুৱা ঘটনা ঘটিব পাৰিছে। সাম্প্ৰদায়িকতাৰ বিষাক্ত বায়ু বা গেচে গোটেই দেশ চাতি পেলাব খুজিছে। বৰ্ত্তমান দেশত ঘটা বিশৃঙ্খলাৰ পৰা দেশ আৰু সমাজক ৰক্ষা কৰিবলৈ আমি নিশ্চয় সকলোৱে একযোগে কাম কৰিব লাগিব। আৰু বিশৃঙ্খলাকাৰী দলবিলাকে দেশখন পুৰি চাই কৰাৰ আগতেই আমি সজ্জবদ্ধ হব লাগে। মই এই সদনৰ মাননীয় সদস্য সকলৰ পৰা এইটোকে বাঞ্চা কৰো যেন তেখেতসকলে আমাৰ ৰাজ্যত ঘটা বিশৃঙ্খলা দূৰীকৰণ আৰু আভ্যন্তৰিণ শান্তি স্থাপনত দেহে—কেহে সহায় কৰে।(শুনক, শুনক) এইটো সঁচা কথা যে পাকিস্থানত আজি হিন্দু বধৰ অভিনৱ কাণ্ড চলিব লাগিছে। সেই বুলি এই দেশতো আমি যে তাকেই কৰিব লাগে তাৰ কোনো অৰ্থ নাই। জাতিৰ পিতা মহাত্মাই আমাক এটা আদৰ্শ দি গৈছে ; সেই আদৰ্শৰ প্ৰতি আমি সদায় লক্ষ ৰখা উচিত। উত্তেজনাৰ বশবৰ্ত্তী হৈ কাম কৰা উচিত নহব। এইটো কথা কোৱা কিমান ঠিক হব মই বুজিব পৰা নাই, তথাপি মই ভাবো যে আজি যেতিয়া দেশত আভ্যন্তৰিণ বিশৃঙ্খলাই দেখা দিছে, আমি নাইবা এই সদনৰ সভ্যসকলে এনে কথা কোৱা ঠিক নহব যি কথাই বিশৃঙ্খলাকাৰী দল বিলাকৰ কাৰ্য্যত সহায় হব। যদি দেশৰ মানুহে কোনো সমস্যাৰ সমাধান বিচাৰিছে, সেই সমাধান অহিংস উপায় অবলম্বনৰ দ্বাৰাও পাব পাৰে। পাকিস্থানে আজি যি নাৰকীয় ঘটনাৰ সৃষ্টি কৰিছে তাৰ বিচাৰ নিশ্চয় এদিন হব। এই সময়ত আমি যদি ধৈৰ্য্য নেহেৰুৱাও তেন্তে আমাৰেই জয় অৱশ্যম্ভাবী।

মই এই বিষয়ত আমাৰ এজন সদস্য আৰু মোৰ বন্ধু শ্ৰীযুত ভদ্ৰকান্ত গগৈ দেৱে যি কমিউনিষ্টৰ উৎপাতৰ কথা বৰ্ণনা কৰিলে আৰু কমিউনিষ্ট বিলাক ধৰিব নোৱাৰাৰ কাৰণে পুলিচক দোষাৰোপ কৰিলে, সি আংশিক ৰূপে সত্য হলেও মই তেখেতৰ লগত একমত হব নোৱাৰো। কাৰণ আমাৰ প্ৰান্তৰ কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ ভিতৰত দুইএজন নিশ্চয় শৃঙ্খলাহীন বা সাহসহীন থাকিব পাৰে ; কিন্তু আমি যদি সকলো ক্ষেত্ৰতেই একমত হৈ কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ কাৰ্য্যত বিৰোধীতা নকৰি সহায় আৰু সহযোগ দিওঁ, মোৰ বোধেৰে তেওঁলোক কৰ্ত্তব্য পালনত কেতিয়াওঁ পিচ নুহুহকিব। আমি তেওঁলোকক সহায়-সহযোগ দি যদি ভালকৰি বুজাই দিব পাৰো যে আমাৰ পিচত ৰাইজো আছে আৰু ৰাইজেও কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ কাৰ্য্যত সহায় কৰিব তেতিয়া মই ভাবো তেওঁলোকৰ সাহস দুগুণ বাঢ়ি যাব, আৰু অসম্ভৱ কাৰ্য্যও তেওঁলোকৰ দ্বাৰা হৈ উঠিব। ইয়াকে নকৰি আমি যদি সদায় কৰ্ম্মচাৰী সকলক হোৱাই-নোহোৱাই গালি-শপনি পাৰো আৰু সহায়-সহযোগ নকৰো, তেনেহলে তেওঁলোকৰ মনত বৰ্ত্তমানে দেখা দিয়া দুৰ্ব্বলতা স্থায়ী হব, আৰু লগে লগে দেশ বিপদাপন্ন হৈ সমাজো চাৰখাৰ হব। আমি ভবা উচিত হব যে আমি যেনেকৈ দেশৰ উন্নতি বিচাৰো তেওঁবিলাকেও তেনেকৈ দেশৰ উন্নতি বিচাৰে। সেই কাৰণে মই ভাবো এই সময়ত আমিও আমাৰ কৰ্ত্তব্য বুজি লোৱা উচিত। লগে লগে কৰ্ত্তব্য পালনত আমাৰ জাতীয় পিতাই দেখুৱাই যোৱা অহিংস আদৰ্শৰ প্ৰতিও লক্ষ ৰাখি জাতি গঠনৰ বাটত আগুৱাই যোৱা উচিত।

মই ইয়াকো ভাবো যে গভৰ্ণমেণ্ট আৰু ৰাইজৰ তৰফৰ পৰা আজি এটা মিলিত চেষ্টা হলেহে দেশৰ অভ্যন্তৰিণ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা অক্ষুন্ন থাকিব। দেশৰ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা ৰক্ষাৰ কাৰণে গভৰ্ণমেণ্টে বা পুলিছে ব্যৱস্থা কৰিব। অমিও আমাৰ ফালৰ পৰা প্ৰত্যেক জিলাৰ গাঁৱে গাঁৱে গাওঁৰক্ষী দল (Village Deience Party) গঠণ কৰিব লাগিব ; নহলে দেশত যি বিশৃঙ্খলা আৰু চুৰি-ডকাইতিৰ প্ৰকোপ উঠিছে, সি কেৱল পুলিচৰ চেষ্টাৰ ফলতে নিবাৰণ নহব। এনে দুৰ্বৃত্ত দলৰ হাতত সমাজৰ সম্পদো ৰক্ষা নপৰিব। এতিয়ালৈকে যি বিলাক ঠাইত ৰাইজৰ সহযোগ আৰু চেষ্টাৰ ফলত এই গাওঁৰক্ষী দল (Village Defence Party) গঠিত হৈছে ; তাৰ ভিতৰত আমাৰ যোৰহাটতেই সৰ্ব্বপ্ৰথমে এই দল গঠন কৰা হয়। স্থানীয় পুলিচ আৰু গাওঁৰক্ষী দলৰ সহযোগত ৰাতি গাঁৱে গাঁৱে পাহৰা দি দেশত হোৱা চুৰি-ডকাইতি বন্ধ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছে। এই কাৰ্য্যৰ দ্বাৰা তেওঁ বিলাকে পুলিচ কনিষ্টবলক দৈনিক পহৰা কাৰ্য্যত সহায় কৰিছে আৰু সেই সহায়তাৰ ফলত পুলিচ সকলে চোৰ ধৰা পেলাব পাৰিছে। এই দৰেই পুলিচ কৰ্ম্মচাৰীক গালি নেপাৰি সহযোগ দিলেহে দেশৰ প্ৰকৃত মঙ্গল চিন্তা কৰা হব। কিন্তু এই পহৰাদাৰ সকলক নিশা পহৰা দিওঁতে অন্ততঃ তেওঁ বিলাকক আৱশ্যকীয় টিপ্‌চাকি (Torch light) ও লেমবাটি আদি যোগান দিয়াও ভীষণ অসুবিধাই দেখা দিছে। এই বিষয়ত আমাৰ গভৰ্ণমেণ্টে সহায় কৰিলেহে আশানুৰূপ ফল পোৱা যাব। আৰু লগে লগে মানুহ বিলাকো উৎসাহিত হব। দেশৰ শান্তি, শৃঙ্খলা আৰু নিৰাপত্তা ৰক্ষাৰ কাৰণে গভৰ্ণমেণ্টে এই ক্ষেত্ৰত ধন খৰচ কৰিবলৈ পিচ হুহকিলে নচলিব। দেশৰ মানুহে যদি এনে ধৰণৰ সংগঠন হাতত নলয় তেন্তে অতি শীঘ্ৰেই দেশ বিপদাপন্ন হৈ উঠিব।

আজি দেশ বিপদাপন্ন। দেশত আভ্যন্তৰিণ বিশৃঙ্খলাই মুৰ দাঙি উঠিছে। সমাজক ধংশৰ বাটেদি আগ বঢ়াই নিব খুজিছে। এই অৱস্থাত অকল পুলিচৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ নকৰি গভৰ্ণমেণ্টে ইতি পূৰ্ব্বে স্থাপন কৰা অতি আৱশ্যকীয় হমগাৰ্ড অনুষ্ঠানটো (Organisation) পুনৰ স্থাপন নকৰিলে দেশ আৰু সমাজ ৰক্ষা কৰা টান হব। এই শঙ্কট মূহুৰ্ত্তত দেশে আজি হ'মগাৰ্ড সকলক বিচাৰিছে গতিকে গভৰ্ণমেণ্টে হ'মগাৰ্ড অনুষ্ঠানৰে (Homeguard organisation) দুই চাৰিটাকৈ অংশ (section) প্ৰত্যেক জিলাত অস্থায়ীভাৱে হলেও ৰখাৰ ব্যৱস্থা তৎক্ষণাৎ যেন হাতত লয়।

ইয়াৰ পিচত মাননীয় চাৰোৱান চাহাবে আমাৰ চব্‌-ডেপুটি কলেক্টৰ সকলৰ ওপৰত কৰা অভিযোগৰ বিষয়ে কেই আষাৰমান কবলগীয়া হৈছে। তেওঁ চব্‌-ডেপুটি সকলক দোষী কৰিছে। কিন্তু, মোৰ বোধেৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত বিশেষ কোনো দোষ নাই। আমি যদি তেওঁলোকক দোষাৰোপ কৰিবলৈ বিচাৰো তেনেহলে সদায় তেওঁলোকৰ দোষকেহে পাই থাকিম। ইয়াৰ পৰা আমাৰ মাজত সদভাবো স্থাপন নহব আৰু কামো সম্পন্ন নহব। বৰং কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ কিবা দোষ ধৰা পৰিলে কৰ্ত্তৃপক্ষৰ দৃষ্টি গোচৰলৈ আনিব লাগে নহলে তাক সদভাবেৰে শুধৰাই লবলৈ যত্ন কৰিব লাগে ; তেতিয়াহে তেওঁবিলাকৰ পৰা সবহ কাম আদায় কৰিব পৰা হব। আন ঠাইত কি হৈছে মই নাজানো। কিন্তু, তেখেতে বিশেষকৈ তিতাবৰৰ চব্‌-ডেপুটি কলেক্টৰে বনুৱা আৰু মজদুৰ সকলক মাটি দিয়া নাই বা দিলেও বেয়ামাটি দিছে বুলি দোষাৰোপ কৰিছে। কিন্তু আমি জনাত মাটি দিয়া কাৰ্য্যত সেইজন চব্‌-ডেপুটি কলেক্টৰে মজদুৰ সকলক বিমুখ কৰা বা বেমেজালি ঘটোৱা কেতিয়াও পোৱা নাই।

Prof. P. M. SARWAN: মই পাইছো কাৰণেহে কৈছোঁ।

Srijut HARINARAYAN BARUA: কিন্তু মই হলে পোৱা নাই।

(*A voice* আপুনিনো কেলেই নেপায়)

ইয়াৰ পিচত মাটিৰ সমস্যা সমাধান সম্পৰ্কে গভৰ্ণমেণ্টে বিশেষকৈ আমাৰ বিত্তমন্ত্ৰী মহোদয়ে তেখেতৰ বাজেট বক্তৃতাত মাটিহীন মানুহবিলাকক মাটি ভগাই দিয়াৰ যি ইঙ্গিত দিছে তাৰ বাবে তেখেতক অভিনন্দন জনাও। এইটো আনন্দৰ কথা যে তাত তেখেতে কৈছে

বাগিছাত যিবিলাক অলায়ক মাটি আছে সেই মাটিবিলাক মাটিহীন মানুহৰ মাজত ভগাই দিয়াত বাগিছাৰ মালিক সকল ৰাজি হৈছে। সেই মাটি বিলাকৰ বন্দবস্তি (Settlement) দিবলৈ যিখন মাটি বন্দবস্তি সমিতি (Land Settlement Committee) আছে সেই সমিতিৰ মীমাংসা লৈহে বাগিছাৰ বনুৱাৰ কাৰণে (খৰি. খেৰ আদিৰ কাৰণে) আৱশ্যকীয় অংশ ৰাখি বাকী অংশ মাটিহীন মানুহৰ মাজত ভগাই দিব। আন হাতে আমি দেখা পাইছো বাগিছাৰ মেনেজাৰ সকলৰ কিছুৱে যি Fee simple grant আছে সেই Fee simple grant মাটিহীন মানুহ বিলাকক ভগাই দিবলৈ ইচ্ছা নকৰি তেওঁলোকৰ বাগিছাত কাম কৰা কৰ্ম্মচাৰী সকলক দখল কৰিবৰ কাৰণে আদেশ দিছে। মাটিহীন কৰ্ম্মচাৰী সকলে মাটি পোৱাত আমাৰ আপত্তি নেথাকিলেও ৰাইজৰ মাজত এটি ভয়ানক কথা শুনিছো। মেনেজাৰ সকলে হেনো বাগিছাৰ কৰ্ম্মচাৰী সকলক মাটি দখল কৰিবলৈ আদেশ দিছে। যদি এইটো সঁচা হয় তেন্তে বৰ মাৰাত্মক কথা। সেই কাৰণে মই ভাবো গভৰ্ণমেণ্টে এটা পৰিষ্কাৰ নীতি গ্ৰহণ কৰা উচিত। সেই নীতিত গৱৰ্ণমেণ্টে কৈ দিয়া উচিত যে মাটিহীন মানুহৰ কাৰণে কিমান অংশ এৰি দিব আৰু বনুৱাৰ কাৰণে কিমান অংশ ৰাখিব। বাগিছাৰ লোক সংখ্যা হিচাবে বাগিছাৰ কাৰণে আৱশ্যকীয় অংশটো বাদ দি ৰাখিলেই উচিত হব বুলি মই ভাবোঁ। বাকী অংশ মাটি নোহোৱা মানুহ বিলাকক ভগাই দিবলৈ ব্যৱস্থা কৰা উচিত হব। কাৰণ মাটি নোহোৱা সমস্যাটো এই প্ৰদেশত ইমান গুৰুতৰ হৈ উঠিছে যে ইয়াক কোনো প্ৰকাৰে সমাধান কৰিব নোৱাৰিলে এই সমস্যাই আমাক বা সমাজক পুৰি ছাই কৰিব। দেশৰ অগ্ৰগতিৰ পথত ইয়েই হেঙাৰ হৈ থিয় হব। যেনে তেনে প্ৰকাৰে গভৰ্ণমেণ্টে এই সমস্যা সমাধান কৰিবই লাগিব।

The Hon'ble the SPEAKER: মাননীয় সদস্যৰ সময় অতীত হৈ গৈছে।

Srijut HARINARAYAN BARUA: সভাপতি মহোদয়, মই খুব খৰকৈ শেষ কৰিম।—আৰু সেই সম্বন্ধে গভৰ্ণমেণ্টে এটা পৰিষ্কাৰ নীতি হাতত লোৱা সময় এতিয়া উপস্থিত হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত আৰু এটা কথা আছে। মাননীয় অৰ্থমন্ত্ৰী মহোদয়ে কৈছে যে, মাটি বিলাক ভগাই দিলেও তেওঁ বিলাকে ক্ষতিপূৰণ দিব লাগিব। এই কথাত মই একমত হব নোৱাৰিলো। কাৰণ মাটি নাইকিয়া মানুহ বিলাক দুখীয়া; তেওঁলোকে মাটিৰ অভাৱত কেনেকৈ হাঁহাকাৰ কৰি ফুৰিব লগা হৈছে তাক চৰকাৰে ভালকৈ জানে। ক্ষতিপূৰণ দিবলৈ তেওঁলোকে কাৰপৰা ধন পাব? এই নিমিত্তে গভৰ্ণমেণ্টে এনেকুৱা ব্যৱস্থা কৰা উচিত, যি ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা মাটিহীন মানুহ বিলাকক অতি কম মূল্যতে মাটি দিব পাৰে। ইয়াৰ ভিতৰত......

The Hon'ble the SPEAKER: আপুনি আনৰ সময়ত অনধিকাৰ প্ৰবেশ কৰিছে।

Srijut HARINARAYAN BARUA: ইয়াৰ ভিতৰত আৰু এটা কথা আছে গভৰ্ণমেণ্টে গাওঁ উন্নয়নৰ নিমিত্তে যিবিলাক পঞ্চায়ত স্থাপন কৰিছিল, সেই পঞ্চায়তবোৰ কমাই মাত্ৰ ১৫ খন হে ৰাখিছে। অৱশ্যে এইটো অৰ্থ অনাটনৰ কাৰণেই যে কৰা হৈছে তাক আমি বুজিছো। কিন্তু এটা কথা আমি ভাবি চাব লগা হৈছে। পঞ্চায়ত বিলাক বন্ধ কৰি বা পঞ্চায়ত বিলাকৰ কাম যদি একেবাৰে কমাই দিয়ে তেনেহলে এটা ভীষণ সমস্যাই দেখা দিব। এই সমস্যাৰ সন্মুখীন হবলৈ হলে আমাৰ গাওঁ উন্নয়নৰ যি পৰিকল্পনা, সি একেবাৰে নষ্ট হৈ যাব। সেই নিমিত্তে যেনে তেনে যাতে পঞ্চায়ত বিলাক পুনৰ জীবিত কৰি তুলিব পাৰে তাৰ নিমিত্তে অৰ্থমন্ত্ৰী মহোদয়ে বিবেচনা কৰি চাব বুলি আশা কৰিলো। ইয়াৰ লগতে আৰু এটা সমস্যাৰ কথা আছে। Government Lower Primary বা Middle Vernacular স্কুলৰ কাৰণে যি Grant দিয়া হৈছে, সেই Grant ৰ বাবে মই তেখেতক ধন্যবাদ জনাওঁ—কাৰণ যি বিলাক Middle Vernacular স্কুল লোকেলবোৰ্ডৰ হাতত আছে সেই বিলাক চলাবলৈ বোৰ্ডৰ টকা নাই বুলি বোৰ্ডে তাক অনাদৰ কৰিবলৈ বাধ্য হৈছে। সেই কাৰণে গভৰ্ণমেণ্টক মই পুনৰ অনুৰোধ জনাও যে যিবিলাক Middle Vernacular স্কুল এনে অৱস্থাত আছে সেইবিলাকক টনকিয়াল কৰিবৰ বাবে গভৰ্ণমেণ্টে অতি শীঘ্ৰে গভৰ্ণমেণ্টৰ হাতলৈ

আনিবৰ দিহা কৰিব। লগতে Middle Vernacular স্কুলৰ শিক্ষক বিলাকক যি ১০৲ টকা relief grant দিয়া হৈছে আৰু Lower Primary স্কুলৰ শিক্ষক সকলকো যি দিয়া হৈছে তাৰ বাবেও গভৰ্ণমেণ্টক ধন্যবাদ জনাও। কিন্তু দুখৰ বিষয় যে Middle Vernacular স্কুলৰ Lower Primary Sectionৰ শিক্ষক সকলে আজিলৈকে সেই সুবিধা পোৱা নাই। ইয়াৰ ব্যৱস্থা গভৰ্ণমেণ্টে যাতে কৰে এয়ে মোৰ অনুৰোধ।

মাননীয় সভাপতিয়ে মোক শেষ কৰিবলৈ তাগাদা দি আছে। মোৰ কব লগা কথা বহুত আছিল যদিও মই এতিয়াই সামৰণী মাৰিম। কিন্তু তাৰ আগতে মই গভৰ্ণমেণ্টক আৰু এটা অনুৰোধ কৰিব খোজো, এয়ে যে, "যোৰহাট জগন্নাথ বৰুৱা কলেজ" খনৰ কাৰণে যেন গভৰ্ণমেণ্টে সুদৃষ্টি ৰাখে; আৰু তাৰ এক্সিকিউটিভ ইঞ্জিনীয়াৰৰ যিটো বঙলা আৰু মাটি আছে, সেই বঙলা আৰু মাটি কলেজ কৰ্ত্তৃপক্ষক দিয়াৰ ব্যৱস্থা গভৰ্ণমেণ্টে যাতে সোনকালে কৰে, গভৰ্ণমেণ্টৰ ওচৰত যোৰহটীয়া ৰাইজৰ এয়ে দাবী।

The Hon'ble the SPEAKER: শ্ৰীযুত হৰিনাৰায়ণ বৰুৱাৰ বহুত সময় লাগিল,—তেখেত বহাহে উচিত।

(At this stage the Hon'ble Speaker vacated the Chair and the Deputy Speaker occupied it).

Srijut DALBIR SING LOHAR: মাননীয়া উপাধ্যক্ষা মহোদয়া, ভাৰতবৰ্ষত সাৰ্ব্বভৌম গণতান্ত্ৰিক প্ৰজাতন্ত্ৰ স্থাপন হোৱাৰ পাছত অসম এছেমব্লীৰ এই বাজেট অধিবেশন বহিছে। ভাৰতীয় জাতিয়ে নিজৰ প্ৰতিভা আৰু বৈশিষ্ট অনুসৰি নিজক বিশ্বত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আজি সম্পূৰ্ণ ভাৱে যি সুযোগ আৰু অধিকাৰ লাভ কৰিছে তাক কামত লগাবলৈ ৰাষ্ট্ৰৰ ফালৰ পৰা যি নেতৃত্ব আৰু কাৰ্য্যকৰী সহায় দিয়া সম্ভৱপৰ, আজিৰ বাজেটত সেই নেতৃত্ব আৰু সহায় দিব পাৰিছেনে নাই তাৰ পৰাই বাজেটৰ কৃতকাৰ্য্যতা আমি জুখি চাব লাগিব। এই বিষয়ে কোনো সন্দেহ নাই যে নানা ভিতৰুৱা বাধা বিঘিনি আৰু বিশেষকৈ পাকিস্থান আৰু ভাৰতৰ সম্পৰ্ক বেয়ালৈ যোৱাৰ ফলত যি পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হৈছে তালৈ চাই চৰকাৰে দাঙি ধৰা বাজেটখনে এটা আত্মপ্ৰতিষ্ঠা কৰিব খোজা জাতিৰ আকুল হাবিয়াসৰ আৰু আন্তৰিক চেষ্টাৰ প্ৰমাণ দিছে। একে আষাৰতে কব লাগিলে আজি এটা সঙ্কটৰ মাজেদি আমি যাব লাগিছো। দেশত জৰুৰী অৱস্থাই দেখা দিছে বুলি কব পাৰি। এনে অৱস্থাত দেশৰ সাধাৰণ নিৰাপত্তাৰ দৰে জীৱন-মৰণৰ প্ৰশ্নবিলাক সমাধা কৰিবলৈ সকলো নাগৰিকে একান্ত ভাবে চৰকাৰৰ নেতৃত্বত সজ্ঘবদ্ধ হোৱা কৰ্ত্তব্য। আজিৰ অৱস্থাত আমাৰ প্ৰথম প্ৰশ্ন হৈছে দেশৰ নিৰাপত্তা আৰু স্বাধীনতা ৰক্ষাৰ কথা। দেশৰ সকলো মানুহে অৱস্থাৰ গুৰুত্ব বুজি সৰু-সুৰা কথাবিলাকৰ ওপৰত অযথা বেছি গুৰুত্ব নিদি, দেশৰ বৃহত্তম স্বাৰ্থ আৰু প্ৰয়োজনলৈ সৰ্ব্ব প্ৰথমতে মনোযোগ দিয়া উচিত। সমাজ বিৰোধী বিভেদকাৰী শক্তিবিলাকক মষিমূৰ কৰিবলৈ চৰকাৰে যথোপযুক্ত ব্যৱস্থা লোৱা কৰ্ত্তব্য। আৰু এই শক্তিবিলাকে যি বিপদজনক খেল খেলিছে, সেই সম্পৰ্কে ৰাইজ সচেতন হোৱা উচিত। প্ৰবল জনমত যদি এনে শক্তিবিলাকৰ বিৰুদ্ধে গঢ়ি তোলা নহয় আৰু তেওঁলোকৰ সৰ্ব্বনশীয়া কাৰ্য্যকলাপত যদি বাধা দিয়া নহয় তেন্তে দেশৰ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা ৰক্ষা নপৰে। গতিকে নতুনকৈ স্বাধীনতা পোৱা এই দেশখনৰ স্বাধীনতা ৰক্ষা সম্পৰ্কে যাৰ অলপো অনুৰাগ আছে---তেনেলোকে বিভেদকাৰী শক্তিৰ বিৰুদ্ধে এনে জনমত গঢ়ি তোলা একান্ত কৰ্ত্তব্য। আমি যি স্বাধীনতা পাইছো—তাক ৰূপ দিব লাগিলে—স্বাধীনতাৰ ফলত পোৱা ৰাজনৈতিক অধিকাৰ, অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ কাৰণে প্ৰয়োগ কৰিব লাগিলে—দেশৰ অভাৱ অনাটন দূৰ কৰাৰ জোখাৰে উৎপাদন বঢ়াব লাগিলে দেশৰ সকলো মানুহে লগলাগি গঠনমূলক ভাব লৈ কাম কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিব লাগিব আৰু তাৰ কাৰণে দেশৰ শান্তি আৰু শৃঙ্খলা সৰ্ব্ব প্ৰথম স্বত্ব। চৰকাৰৰ কৰ্ত্তব্য এনে শান্তি আৰু শৃঙ্খলা ৰক্ষা কৰাৰ কাৰণে আৱশ্যক মতে কঠোৰ ব্যৱস্থা অৱলম্বন কৰা। যিসকলে পুৰণি মুছলিম লীগৰ মনোভাব লৈ বা পাকিস্থানৰ স্বাৰ্থ মনত লৈ অসমলৈ আহিছে বা অসমত বসবাস কৰিছে—তেওঁলোকৰ কাৰণে অসমত তথা ভাৰতত ঠাই হব নোৱাৰে। চৰকাৰে তেওঁলোকক অতি সোনকালে অবাঞ্ছিত বহিস্কৃত আইন মতে অসমৰ পৰা উলিয়াই দিয়া জৰুৰী হৈ পৰিছে। অসমৰ ভিতৰত আমি এটা পঞ্চম বাহিনী থাকিবলৈ দিব নোৱাৰো। দৃঢ়ভাবে আৰু ক্ষিপ্ৰতাৰে সৈতে চৰকাৰে এই কাম কৰিব লাগে। আমি দেখি আচৰিত হৈছো যে, আগৰ

মুছলিম লীগৰ নেতা সকল—যিসকল এতিয়াও ভাৰতত আছে—তেওঁলোকে পাকিস্থানে কৰা অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰা দূৰৰ কথা তাক পাকে প্ৰকাৰে সমৰ্থন কৰাৰহে চেষ্টা কৰে। আৰু ভাৰতবৰ্ষৰ কোনো ঠাইত কেতিয়াবা পাকিস্থানৰ সংখ্যালঘু সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত অত্যাচাৰৰ প্ৰতিক্ৰিয়া হিচাবে ঘটা ঘটনা সম্পৰ্কে ঢৌটোকে ৰৌটো, ছাঁটোকে বাঘটো দেখি পাকিস্থানে ভাৰতবৰ্ষৰ বিৰুদ্ধে প্ৰচাৰৰ সুৰতে সুৰ মিলোৱা দেখা যায়। এটা কথা নকৈ নোৱাৰি যে সিদিনা বিৰোধী দলৰ নেতা মাননীয় মহম্মদ ছাদুল্লা চাহাবে—তেখেতৰ বক্তৃতা প্ৰসঙ্গত কৈ গৈছে যে, কামৰূপ আৰু গোৱালপাৰাত চাঁওতাল, নেপালী আৰু বড়ো সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলে লুটপাট আৰম্ভ কৰিছে। এই কথাত কিমানদূৰ সত্যতা আছে মই কব নোৱাৰো। কাৰণ যি এটা ঘটনাৰ এতিয়াও অনুসন্ধান হৈয়ে আছে, তাক সম্পূৰ্ণভাবে নজনাকৈ বিৰোধীদলৰ নেতা ডাঙৰীয়াই তেনেভাবে কোৱাটো কিমানদূৰ যুক্তিসঙ্গত হৈছে মই কব নোৱাৰো। তাতে তেখেতৰ এযাৰ কথাত মই বৰ আচৰিত হৈছো যে, তেখেতে কৈছে নেপালী বিলাকো আছে। মই ডাঠি কব পাৰো যে লুটপাটত কোনো নেপালী অৰ্থাৎ গোৰ্খা সম্প্ৰদায়ৰ মানুহ নাই। এই কথাত মই বৰ আচৰিত হৈছো যে, বিৰোধীদলৰ নেতা ডাঙৰীয়াই সিদিনা তেখেতৰ বক্তৃতা প্ৰসঙ্গত মাত্ৰ নেপালী, চাওঁতাল আৰু বড়ো জাতিয়ে লুটপাট কৰাৰ কথাকেহে কলে। কিন্তু তেখেতৰ মুখত ঘটি যোৱা অতি সত্যকথা-খিনি নোলাল যে, শ্বিলঙৰ ওচৰতে প্ৰায় ৩৫।৪০ মাইল দূৰত পাকিস্থানত সংখ্যালঘু সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলৰ ওপৰত যি অমানুষিক অত্যাচাৰ আৰম্ভ হৈছিল বা হৈছে আৰু যাৰ ফলত সংখ্যালঘু সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলে বনৰীয়া পশুৰ দৰে পলাই মাত্ৰ পৈত্ৰিক প্ৰাণটোহে লৈ হাজাৰে হাজাৰে আহি অসমত ভৰি পৰিছে ; সেই কথা তেখেতে জানিও নোকোৱাত বা নজনা হোৱাত মই বৰ আচৰিত হৈছো। বিৰোধীদলৰ নেতাই এই লোকসকলক কেতিয়াবা দেখা কৰি তেখেতসকলৰ অৱস্থাৰ কথা নেতা ডাঙৰীয়াই সুধি চাই ছিলনে ? সেই লোকসকল ইয়ালৈ কি অৱস্থাত আহিছে তাৰ বিষয়ে তেখেতে কিবা সন্ধান লৈছিল নে ? সেইদিনা তেখেতৰ বক্তৃতা প্ৰসঙ্গত যদি পাকিস্থানত সংখ্যালঘু সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰতি কৰা অত্যাচাৰৰ বিষয়েও কলে হেঁতেন তেন্তে তেখেতক আমি অভিনন্দন জনালো হয়। দুখৰ বিষয় সেই বিষয়ে তেখেতে এষাৰ মাতো নামাতিলে। এই বিষয়ে বহলাই আৰু কবৰ মোৰ ইচ্ছা নাই।

মাননীয়া উপাধ্যক্ষা মহোদয়া, ভাৰতবৰ্ষত বা অসম দেশত অসম চৰকাৰে, য'ত যেতিয়া সংখ্যা-লঘু সম্প্ৰদায় বিপদত পৰিছে বা বিপদত পৰাৰ আশঙ্কা হৈছে—সেই কথা নিৰ্ভিক ভাবে—যেনে ভাবে ঘটিছে ঠিক তেনে ভাবেই আৰু যিমান ঘটিছে—ঘোল অনাই স্বীকাৰ কৰি লৈছে আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰৰ চেষ্টা কৰিছে। ধৰ্ম্ম-নিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ হিচাবে আৰু যি মহান আদৰ্শৰ কাৰণে, মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীয়ে প্ৰাণ উচগা কৰি গল—সেই আদৰ্শৰ গৌৰৱ ৰক্ষা কৰিবলৈ ভাৰত আৰু অসম চৰকাৰ আৰু কংগ্ৰেছৰ কৰ্ম্মী সকলে যে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছে—তাক কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে। এনে অৱস্থাতো মুছলিম লীগ বা পাকিস্থানী মনোভাব পোষণ কৰাটো এটা অতি মাৰাত্মক কথা। এই মনোবৃত্তিৰ লোক সকলে নিজেই ভাৰতবৰ্ষ এৰি আঁতৰি যোৱা উচিত। যি ৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰতি আন্তৰিকতাৰে সৈতে অনুগত্য ৰাখিব নোৱাৰে—সেই ৰাষ্ট্ৰত ৰসবাস কৰি তাৰ সকলো সুবিধা ভোগকৰিবলৈ আশাকৰাটো বিড়ম্বনা মাথোন। অসম চৰকাৰৰ উপস্থিত কৰ্ত্তব্য হৈছে—এনে অবাঞ্চিত লোকসকলক অলপো বিলম্ব নকৰি শৃঙ্খলাৰে সৈতে অসমৰ তথা ভাৰতৰ চাৰিসীমাৰ বাহিৰলৈ পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা। ইয়াতকৈ জৰুৰী কাম বৰ্ত্তমান অৱস্থাত আন একো হব নোৱাৰে! ইয়াৰ লগতে মই ইয়াকো কব খোজো যে—চৰকাৰৰ এই কামত ব্যাঘাত জন্মাবৰ হাবিয়াস নহলে বা অভিসন্ধি নেথাকিলে অসমৰ সকলো ৰাইজৰ মাজত সাম্প্ৰদায়িক ঐক্য আৰু আভ্যন্তৰিণ শান্তি ৰক্ষা কৰা উচিত—বিশেষকৈ এই সঙ্কটাৱস্থাত ইয়াৰ প্ৰয়োজন বৰ বেচি হৈছে। অসমৰ ৰাইজে উপলব্ধি কৰিব পাৰিব লাগিব যে বৰ্ত্তমান সময়ত অসমৰ ভিতৰত যেই কোনো ৰকমৰ অশান্তি সৃষ্টি কৰাটো অসমৰ কাৰণে বিপদ জনক। ভিতৰুৱা অশান্তিৰ সুযোগ লৈ—অসমৰ নিৰপত্তা ক্ষুন্ন কৰিবলৈ কোনো বিদেশী শক্তিয়ে বা বিদেশী শক্তিৰ সহায় বা সমৰ্থনত পৰিপুষ্ট বিভেদকাৰী দল সমূহে সুযোগ লব পাৰে। অসমত জনসমস্যাৰ যি জটিলতা আছে—তালৈ চাই অসমত সম্প্ৰদায়িক মনোভাৱ এবাৰ যদি দেখা দিয়ে—আৰু সেই ভাব লৈ হিংসা প্ৰণালীত যদি কাম আৰম্ভ কৰা হয় তেন্তে তাৰ পৰিণাম কি আৰু অন্ত কত—কোনেও আজি কব নোৱাৰে। সিয়ে আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ ঐক্যতা সম্পূৰ্ণ ছিন্ন কৰি অসমীয়া জাতিক পথহাৰা কৰাৰ—তাত

অলপো সন্দেহ নাই। এইটো সকলোৱে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে আজিৰ পৰিস্থিতিত পাকিস্থানে যেনেকৈ অসমৰ মাল বস্তু অনা নিয়া কাৰ্য্যত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছে—তালৈ চাই কেৱল অৰ্থনৈতিক কাৰণতেই নহয় ৰাজনৈতিক আৰু সামৰিক কাৰণতো খাদ্যবস্তু আৰু আন আন লাগতিয়াল কিছুমান শিল্পজাত বস্তুত অতি সোনকালে অসম স্বাৱলম্বী হোৱা একান্ত প্ৰয়োজনীয়। অকল নীতি আৰু আদৰ্শৰ ফালৰ পৰাই নহয়—বাস্তৱ অৱস্থাৰ এই অপৰিহাৰ্য্য প্ৰয়োজনলৈ লক্ষ ৰাখিলে অসমৰ মানুহৰ পক্ষে উত্তেজনাৰ কাৰণ ঘটিলেও—ধীৰ স্থিৰ ভাবে—সকলো অৱস্থাতে আইন, শৃঙ্খলা আৰু শান্তি ৰক্ষা কৰা উচিত।

বাজেট আলোচনা প্ৰসঙ্গত ইয়াৰ পাছতে মই আমাৰ চাহ বাগিছাৰ বনুৱা সকলৰ কেইটামান জৰুৰী প্ৰশ্নৰ সম্পৰ্কে চৰকাৰৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব খোজো। আমি বৰ দুখেৰে সৈতে কবলগীয়া হৈছো যে চাহ বাগিছাৰ বনুৱা আৰু কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ ঘৰৰ অৱস্থা ভাল কৰিবলৈ চাহ মালিক সকলে আজিকোপতি কোনো আন্তৰিক চেষ্টা কৰা নাই। বহুতো বাগিছাতে বনুৱা সকলৰ ঘৰৰ সংখ্যা আৰু আয়তন ইমান নিম্নস্তৰৰ যে ই মানুহৰ বসতিৰ উপযোগা নহয় বুলিলেও বঢ়াই কোৱা নহয়। আমি চকুৰ আগতে দেখি আছো যে ঘৰ সজাৰ সঁজুলিৰ অভাব বুলি অজুহাত দেখুৱালেও মেনেজাৰ সকলৰ ডাঙৰ ডাঙৰ বঙলা সজা হৈয়ে আছে। বনুৱাৰ ঘৰৰ প্ৰশ্নটো এটা অতি জৰুৰী বিষয় বুলি ধৰি মালিক সকলে যাতে এটা নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত ঘৰৰ পৰিকল্পনা কাৰ্য্যত পৰিণত কৰে সেই উদ্দেশ্যে যথোপযুক্ত ব্যৱস্থা হাতত লবলৈ মালিক সকলক চৰকাৰে বাধ্য কৰিব লাগে। কিছুমান বাগিছাত এটা অতি অন্যায় আৰু বেআইনী কাম চলি আছে। বনুৱা সকলে আজৰি সময়ত নিজ পৰিশ্ৰমেৰে খেতি কৰি যি ধান পায়, সেই ধান বা তাৰ কোনো অংশ, বাগিছাত, সেই বনুৱাই কৰা কামৰ কাৰণে, ৰেহাই মূল্যত পাবলগীয়া ধান চাউলৰ সলনি মাৰি লোৱা হয়। নিজে খেতি কৰি বনুৱাই যি ধান পায় সেইটো তেওঁৰ উপকৰা উপাৰ্জ্জন। বনুৱাই বাগিছাত কাম কৰি যি দৰ্ম্মহা বা চাউল ধান পাব লাগে তেওঁৰ সেই উপকৰা উপাৰ্জ্জনৰ পৰা সেইটো মাৰি দিয়াৰ কোনো অৰ্থ হব নোৱাৰে। ইয়াৰ পৰা এয়ে অৰ্থ হয় যে বাগিছাত কৰা কামৰ কাৰণে বনুৱাই পাব লগা দৰ্ম্মহা বাগিছাৰ পুঁজিৰ পৰা নিদি বনুৱাৰ বাহিৰা উপাৰ্জ্জনৰ পৰাই বনুৱাক দিয়াৰ দৰে হৈছে।

বনুৱাই বাগিছাত কাম কৰা কাৰণে তেওঁলোকে ৰেহাই দামত পাবলগীয়া ধান চাউল কোনো কাৰণে কটা উচিত নহয় বুলি বনুৱা সকলে জনোৱা দাবি সম্পূৰ্ণ যুক্তিসঙ্গত। মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো যে, এনে ভাবে যিবিলাক বাগিছাত খেতিয়ক বনুৱাই তেওঁৰ খেতিৰ ধানত মাৰি লোৱা কাৰণে তেওঁ বাগিছাত কৰা কামৰ বাবদ পাবলগীয়া যি ধান চাউলৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছে সেই খিনি যাতে বনুৱাই পাই চৰকাৰে অবিলম্বে যেন তাৰ দিহা কৰে। তৃতীয়তে, বাগিছাৰ স্কুল বিলাক চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ পৰা পৰিদৰ্শন আদি কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। যি বিলাক বাগিছাত স্কুল এতিয়াও খোলা হোৱা নাই সেই বিলাক বাগিছাৰ স্কুল খোলাৰ কাৰণে চৰকাৰে বাগিছাৰ মালিক সকলৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰে যেন। চাহ শিল্পৰ বহুতো মালিকে বৰ্ত্তমান এনে এটা ভাব দেখুৱাই বা প্ৰচাৰ কৰে যে বনুৱা আৰু কৰ্ম্মচাৰী সকলক তেওঁলোকে যথেষ্ট দিছে আৰু তাতকৈ বেচি দিলে শিল্পটো টিকি থকাই টান হব। কিন্তু ওপৰে ওপৰে চালেও দেখা যায় যে অনুপাত হিচাবে এজেন্সী হাউচত, আৰু ওপৰৰ দুই এজন কৰ্ম্মচাৰীৰ কাৰণে অযুক্তিকৰ ভাৱে যি অতিৰিক্ত খৰছ কৰা হয় তাৰে সমাজৰ অতি তলৰ খাপত পৰি থকা বনুৱা শ্ৰেণীৰ সমাজিক আৰু সংস্কৃতিক জীৱনৰ উন্নতি মূলক কিছু কাম নিশ্চয় হব পাৰে। ওপৰৰ গধুৰ খৰচ কমালে আৰু অত্যাধিক লাভৰ আশা নকৰিলে, বনুৱা আৰু আন কৰ্ম্মচাৰী সকলক এতিয়াতকৈ বেচি সুবিধা দিলেও নিশ্চয় চাহ শিল্পৰ কোনো অনিষ্ট হব নোৱাৰে।

আমি অতি দুখেৰে সৈতে লক্ষ্য কৰিছো যে কিছুমান ভাৰতীয় চাহ বাগিছাৰ কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ প্ৰতি দৰ্ম্মহা আদি বিষয়ত ঘোৰ অন্যায় কৰা হৈছে। এনে বাগিছাৰ মালিক সকলে মধ্যযুগীয় মনোভাবেৰে কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ ন্যায্য দাবী উপেক্ষা কৰি আহিছে। এই প্ৰশ্ন মীমাংসা কৰিবলৈ কাৰ্য্যকৰী এটা ব্যৱস্থা চৰকাৰে যেন হাতত লয়। এই প্ৰসঙ্গতে মই কব খোজো যে বনুৱা আৰু কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ যুক্তি যুক্ত দাবি যাতে খাম খেয়ালি ভাবে কোনেও উলঙ্ঘ কৰিব নোৱাৰে তাৰ বাবে আইন প্ৰণয়ন কৰা বিশেষ প্ৰয়োজনীয় হৈ উঠিছে।

চাহ বাগিছাত কাম কৰা ফিটাৰ মিস্ত্ৰী ড্ৰাইভাৰ আদি টেকনিকেল ষ্টাফৰ আৰু শিক্ষক সকলৰ "পেস্কেল" আন কৰ্ম্মচাৰীৰ নিৰিখে নোহাৰাটো অতি পৰিতাপৰ বিষয় হৈছে। ভাৰতীয় চাহ সঙ্ঘৰ অসম শাখাই (A.B.I.T.A.) এই বিষয়তো মীমাংসা কৰিব বুলি হাতত লোৱাও বহুত দিন হল, কিন্তু তেওঁলোক এতিয়াও কোনো এটা শেষ সিদ্ধান্তলৈ অহা নাই। মই আশা কৰো চৰকাৰে যেন এই বিষয়ে এটা সুমীমাংসা কৰিবৰ দিহা কৰে। ইয়াৰ লগতে মই পৰামৰ্শ দিব খোজো যে এখন ত্ৰিদলীয় সম্মিলন সোনকালে আহ্বান কৰি আৰু অসমৰ চাহ শিল্পৰ মালিক, কৰ্ম্মচাৰী আৰু বনুৱাৰ মাজত যি কেইটা প্ৰশ্নই দেখা দিছে সেই কেইটা আলোচনা কৰি যাতে এটা মীমাংসালৈ আহিব পৰা যায়, তাৰ যেন ব্যৱস্থা কৰে।

মাননীয়া উপাধ্যক্ষ্য মহোদয়া, শেষত মই মোৰ জিলাৰ বিষয়ে দুআষাৰ মান কৈ সামৰণী মাৰিব খোজো, মই অতি দুখেৰে জনাব লগাত পৰিছো যে, চৰকাৰৰ তলতীয়া কৰ্ম্মচাৰী সকলে জনপ্ৰিয় কংগ্ৰেছ চৰকাৰে যি উৎসাহ আৰু আগ্ৰহেৰে জনসাধাৰণৰ উপকাৰৰ কাৰণে, যি বিলাক কাম হাতত লৈছে—যথা অধিক শস্য উৎপাদনৰ নিমিত্তে ফাৰ্মিং কো-অপাৰেটিভ ইত্যাদি লৈছে তাত কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ অৱহেলাই দেখা নাযায় আনকি বহুত ক্ষেত্ৰত বিপক্ষে যোৱাও প্ৰমাণ পোৱা যায়। ওপৰোক্ত কথাখিনি আমাৰ লক্ষীমপুৰ জিলাৰ দুই এজন কৰ্ম্মচাৰীৰ গাতে খাটে। ইয়াৰ বাবে মই জনপ্ৰিয় চৰকাৰৰ তীক্ষ্ণ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো।

ডিব্ৰুগড় অঞ্চলত অৰাজকতাৰ ভাৱ কিছুমান শ্ৰেণীৰ মানুহৰ ভিতৰত পৰি-লক্ষিত হৈছে। গাখীৰ যোগান দিবলৈ যি বিলাক চৰনীয়া পথাৰ ৰখা হৈছে তাত কোনো আইনলৈ ভ্ৰূক্ষেপ নকৰি কিছুমান সমাজ বিৰোধী লোকে বে-দখল কৰি শান্তি ভঙ্গৰ চেষ্টা কৰিছে। স্থানীয় কতৃপক্ষই সেই কাৰ্য্য বন্ধ কৰিবলৈ যিমান তৎপৰ হোৱা আৱশ্যক সিমান তৎপৰ হোৱা দেখা নাযায়, বহুত ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে স্থানীয় কতৃপক্ষই নিমাখিত লোকৰ ওপৰত কঠোৰতাৰে গ্ৰেজিং আইন প্ৰয়োগ কৰে, যি বিলাক ধনী আৰু গাৰ বল প্ৰয়োগ কৰি ভয় দেখুৱাই তেনে লোকৰ প্ৰতি গ্ৰেজিং আইন প্ৰয়োগ কৰিবলৈ অসমৰ্থ হয়। তাৰ প্ৰমাণ বহুতো আছে। টিপলিং মৌজাৰ ভিতৰত গ্ৰেজিং আইন প্ৰয়োগ কৰি প্ৰস্তাৱিত গ্ৰেজিংৰ পৰা নিমাখিত গোঁখা আৰু ফাল্টু বনুৱা সকলৰ যি হানি কৰিছে তাক বহলাই কোৱাৰ প্ৰয়োজন নকৰে। আইনৰ আগত সুখী, দুখী, ধনী, নিৰ্ধনী, বলী দুৰ্ব্বলীৰ কোনো প্ৰভেদ থাকিব নালাগে। জনপ্ৰিয় চৰকাৰে অনুসন্ধান কৰি চালে দেখিব যে, কিছুমান নিমাখিত লোকক স্থানীয় মণ্ডল-কানুনগো আদিয়ে প্ৰলোভনৰ বশৱৰ্ত্তী হৈ কিছুমান চৰকাৰী মাটি লব পাৰে বুলি দেখুৱাই দি বহিবলৈ দিয়া বহুতো প্ৰমাণ পোৱা যায়। এই বিষয়ে চৰকাৰে অতি সোনকালে অনুসন্ধান কৰি এই কৰ্ম্মচাৰী সকলৰ ওপৰত কঠোৰ ব্যৱস্থা লবলৈ মই টানি অনুৰোধ কৰো। অসম চৰকাৰৰ গৰকাপ্তানী বিভাগৰ পৰিকল্পনাৰ ভিতৰত ঘাই ট্ৰাঙ্কৰোড কিটাৰে আৱশ্যক বেছি। দক্ষিন ট্ৰাঙ্কৰোডটো ছেখোৱাৰ পৰা গোৱালপাৰালৈকে হোৱাত যাতায়ত আৰু বেহা বেপাৰৰ সুবিধা হৈছে। কিন্তু সেই দৰে উত্তৰ ট্ৰাঙ্কৰোডটোৰ কাম সম্পূণ হোৱা হলে উত্তৰ ফালে যিখিনি গাওঁ আৰু নগৰ আছে সকলোৰে সুবিধা হলহেতেন। মই বৰ দুখেৰে জনাওঁ যে, উত্তৰলক্ষীমপুৰৰ পৰা ডিব্ৰুগড়ৰ সোনাৰি ঘাটলৈ যি খিনি আলি আছে তাক গৰকাপ্তানী বিভাগে একেবাৰে অবহেলা কৰিছে। যাৰ কাৰণে আলিৰ অসুবিধাত ডিব্ৰুগড় আৰু উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ মাজত থকা ১০।১৫ টা মৌজাৰ মানুহে হাৰক মাটি, তেজক পানী কৰি অৰ্জ্জা ধান, মাটিমাহ, সৰিয়হকে আদি কৰি কৃষিজাত বস্তুৰ উচিত দাম নাপায়। কবলৈ অতি দুখ লাগে যে, উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ পৰা ডিব্ৰুগড়লৈ উত্তৰ পাৰে যিটো আলি আছে তাত মাটি তোলা আৰু মাজে মাজে কাঠৰ দলং আছে, আৰু মৰিধল ঘাটৰ পৰা ধেমাজি আৰু কুমটিয়া ঘাটলৈ ১৩ মাইল আলি যেৰামতি পৰ্য্যন্ত নকৰাত ধেমাজি মৌজাৰ প্ৰায় ২০।২৫ হাজাৰ খেতিয়ক প্ৰজাৰ দুখৰ সীমা নোহোৱা হৈছে। মই বিশ্বস্তসূত্ৰে জানিব পাৰিছো যে, মৰিধলৰ পৰা ধেমাজিলৈ অহা যোৱা দুৰ্গম হৈ পৰিছে। ইফালে ধেমাজিত আগন্তুক খেতিৰ সময়ত গৰুৰ বেমাৰ হৈ প্ৰজা আতঙ্কিত। আলিৰ অভাৱত গৰুৰ ডাক্তৰৰ সহায় পাবলৈও টান হছে। আশা কৰো জনপ্ৰিয় চৰকাৰে এই বিষয়ে তৎক্ষণাৎ কাৰ্য্য হাতত লৈ প্ৰজাক অভয় দিয়ে। সি দিনা মাত্ৰ মন্ত্ৰী মহোদয় সকলৰ পৰা শুনিলো যে বদতিঘাট অৰ্থাৎ উত্তৰ পাৰৰ ধানৰ ভৰালৰ পৰা ডিব্ৰুগড়লৈ অৰ্থাৎ যত ধানৰ আকাল

তালৈ ধান আনিবলৈ ২০ দিন লাগে। আৰু গোটেই উত্তৰ পাৰকে যেনে লক্ষীমপুৰ, তেজপুৰ, মঙ্গলদৈ আদি ঠাইত ডিগবৈৰ পৰা কেৰাচিন তেল যাবলৈ ২০।২৫ দিন লাগে। যান বাহনৰ এই অসুবিধাৰ পৰা ডিব্ৰুগড়ৰ লোক সকলে অতি সুলভে পাব পৰা ধানৰ পৰা সদায় বঞ্চিত হৈ আছে, আৰু ইফালে উত্তৰ পাৰৰ গোটেই গাওঁ আৰু নগৰৰ মানুহে যান বাহনৰ অসুবিধাত যথেষ্ট কষ্ট পাইছে। উত্তৰ পাৰত কম পক্ষেও ২০।২৫ লক্ষ্য মানুহে বসবাস কৰে। উত্তৰ পাৰৰ ট্ৰাঙ্কৰোডটো মটৰ লড়ি আদি যাতায়াতৰ সুবিধা কৰিলেহে ২০ দিনৰ ঠাইত ২৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত অহাযোৱা কৰি এফালে ধানৰ অভাৱ আৰু আন ফালে গোটেই উত্তৰ পাৰে কেৰাচিন তেলৰ অভাৱ সহজে মিটাব পাৰে। আশা কৰো অসম চৰকাৰে বৰ্ত্তমান অৰ্থ সঙ্কটৰ দিনটো সৰহ সংখ্যক লোকৰ সুবিধাৰ বাবে অচিৰে এই উত্তৰ ট্ৰাঙ্কৰোডটোৰ কাৰ্য্য হাতত লৈ, আন নহলেও কাঠৰ দলং আদি আৰু মাটিৰ কাম কৰি খৰালি দিনৰ কাৰণে যান-বাহনৰ সুবিধা কৰি দিয়ে। মই আজি ইমানকে কৈ বিও মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াক অভিনন্দন জনাই সামৰণী মাৰিলো।— জয়ভাৰত।—জয় হিন্দ।

Srijut NILMANI PHOOKAN : Madam, in the words of His Excellency the Governor we are now a State, a component unit of the Sovereign Domocratic Republic of India. As such, the province of Assam has it must be said, attained the status of State-hood, and, therefore, it is necessary that we, as citizens, must understand from the very beginning what the significance of this State-hood may be. So long we lived in this part of the country as different communities with different ideologies, different objectives and often with clashes of interests. All these things must go if we really mean that we are members of the Great Republic, and as citizens of that Republic we have one undivided duty towards that Republic as well as towards the States which comprise the Republic. Therefore our whole outlook must radically be changed now. We cannot solve our problems piecemeal. We must think of ourselves as citizens of India or citizens of this State or that State. Can we at the same time keep our group-self and group-sense and group-sentiments in tact in our everyday transactions of life ? At the outset we must be very clear on this point as to what should be the objective of our State life and what should be the procedure to attain that objective and what will be the real definition of citizenship, though it has been given in the Constitution, and how the citizenship should to a great extent be modified according to the needs of a particular State. In that light I should now throw my observations in connection with the Budget Discussion.

I have nothing to discuss regarding the financial aspects of the Budget. The able Finance Minister has already elaborately dealt with all the aspects of the Budget, and I am glad to note that he has not spared the Centre this time. Possibly he has used stronger language than I generally used to do in this connection I have always clearly said that beggars have no choice and that beggars cannot run a State. So, I do not want to approach the Centre with a begging bowl. I simply want to tell the National Government just at this moment that the foreign Government had exploited Assam right and left throughout their rule of nearly 100 years, and after exploitation of the resources of this State in tea, oil, coal and other natural things they amassed vast wealth not only in their home country but also in the vaults of Delhi and Simla where they accumulated all the wealth taken from the State. Can anybody say well of such a Government who took 6, 7, 8 or 9 crores of rupees by way of excise and other duties from this State leaving her to eke out a living, so to say, with a few crores only ? If this state of things continue even now at the hands of our National Government, certainly we cannot forgive them for strangling us to death or making us starve at every stage. So this must be plainly understood that whatever be our revenue almost double of that has been taken away by the Centre in terms of excise duty, petrol duty, this duty and that duty.

But whatever that may be, the past injustice done to us should be appreciated by the present National Government I need not recapitulate the black history of all this injustice that has been meted out to us since 1921. The black pages of our Council proceedings will show how light-heartedly we have been treated in those days by the then Central Government and the Provincial Government, how irresponsible they were. The Provincial Government could not even substantiate their grievances before the Niemeyer Committee. So, we, the people of Assam, are not to be blamed for all these. If we charge anybody we charge our past Government who almost committed a treason against the nation by leaving us in a helpless state, always dependent upon the sweet-will of the Centre. And I must say, with all respect to the Centre, that we have not been represented in the Central Cabinet (only recently we have got representation in the non-official Cabinet). This is our greatest drawback We have nobody to speak with authority regarding the needs of our State. I do not believe that Assam cannot find a man to sit in the Cabinet, to put the case of Assam properly before the Centre. I therefore suggest that we must claim a seat in the Central Government. Unless, that is done there will be no remedy We may lament years in and years out in this Hall, but nobody will respect a beggar far less a Government. This is in the way of financial relations. To my mind, we must settle once for all the ratio which the Central must give us from all heads of revenue which they derive from this State.

Take for instance, income-tax. We have been deprived of substantial part of it for 25 years. Our tea planters are used to pay their income-tax in their Calcutta Agency Office. This is given in their Calcutta Agency to benefit the Bengal Government to derive its share from the Centre. They give the ben fiit to be derived by thier Calcutta Agency sitting in cosyeasy-chairs, whereas they earn to give the income-tax from our tea-gardens.

Take the case of Jute Duty. While Bengal got 64 per cent. of it because their presence in the Centre could be felt by their voice, while for want of such a voice in the Centre we have gone by default. This state of affairs cannot be allowed to continue any longer. It should not be allowed to continue. We must tell frankly the Centre that we must have as much finance as to enable us to rehabilitate. Again, this is a strategic State, which has been admitted by the Centre. If Assam goes half of India goes all at once. This State should not be neglected any more, because it is far away from Delhi, because our voice cannot reach them But our voice must reach them and must be heard by them.

Then, I come to the question of Statehood of Assam. What is the meaning of this State ? Why different States have been created under this Republic ? It might have been a Unitary State Government. Then it was decided that India consisted of different peoples with different culture, history, tradition and linguistic tendencies. In spite of all that, they are all one Indian people. It is the Indian culture which made all these peoples as one nation But, they will never lose their separate identity in their political objective. Therefore, it was decided that every State which has got a tradition, culture, history of its own behind them must form into one Unit. If that be the case we have formed into a Unit. Then what is the basis of this Unit ? Certainly, it is history, culture, tradition, customs, language, etc. All these things taken together have formed this great Assamese Nation, which is the basis of a State and this Assamese Nation is not one creed, caste or race ; it is a Unique Nation which can count hundreds of people mingling together—the brethren from the Hills and Plains, Aryans, Non-Aryans, who form this inexplicable Assamese Nation.

I am surprised when I hear that some people say—what is the Assamese Nation when there are Bengalees, Beharies, Punjabies and others living in Assam in large numbers everywhere how can Assam be called for Assamese ? It is a mistake to think that these different peoples cannot contribute their culture for

the enrichment of our Assamese culture. It is the absorption of other peoples' culture which can make a vigorous Nation. I think, Government should decide once for all, what is the basis of Assamese Nation.

The DEPUTY SPEAKER: Although you are making an interesting speech, but I must say that your time is up.

Srijut NILMANI PHOOKAN: I was promised 20 minutes by the Hon'ble Speaker, and Srijut Harinarayan Barua usurped without putting his name in the list.

The DEPUTY SPEAKER: I am giving you another 5 minutes, in which you should finish your speech.

Srijut NILMANI PHOOKAN: I will cut short, Madam.

Then on the question of landless people of Assam, Government has already prepared a census of landless—I do not know what is the figure. But it has been promised to the landless people of this country to find out fallow lands, either Government waste land or land lying waste in the neighbourhood in tea gardens, etc. Our landless people must be provided with economic holdings. Otherwise, the Adhiar Act will not serve the purpose. If we want to remove the Communist menace then Government must see to parcel out lands to these landless people immediately.

As regards tea garden lands, I am sorry to say that it has not been as yet properly censused. Although, I know of Titabar Mouza, the Sub-Deputy Collector of which has been taken to task without reason by one hon. Member, where good progress is done in this regard. I must admit that Government is very eager to provide land to the landless but it should see that this work is properly carried out. Landless people, flood-affected people, and other needy people should be provided with land.

Then there is the question of evacuees. Cooch-Behar has been given to Bengal without taking the verdict of the people there and although 90 per cent. of its inhabitants were not eager to be attached to Bengal. When Cooch-Behar has been given in order to settle the evacuees, all or majority of the evacuees coming to Assam should be taken there, although we are prepared to give them temporary shelter on humanitarian grounds. But this cannot be in all cases on a permanent basis. They also cannot have mere claim for permanent settlement immediately in this State, under the present Constitution.

Regarding Pakistan and Hindusthan ideologies, Pakistan will always create trouble so long it claims to be an Islamic State and Hindus in Pakistan cannot be expected to be safe. Therefore, it is the duty of our Central Government to settle with Pakistan this question of the Hindus in Pakistan or rather minority Committee of a different faith there, as it has been done in the Secular State of India. That is the only solution or parcel out a portion of the lands of Pakistan towards West Bengal where the Hindu population may be placed and Muslim population might be exchanged to Dacca side. Instead of doing so, what is the use of creating troubles here in Assam by the Pakistani ideology? I am sorry to say that my distinguished Friend and the Leader of the Opposition had very light-heartedly dealt with this subject in connection with some other questions in this House. People Like me and the people in general have even now regard him as the same 'Sir Saadulla' when he is speaking.

The DEPUTY SPEAKER: The hon. Member's time is over. No doubt the hon. Member is delivering a very good speech on a very interesting topic.

Srijut SARAT CHANDRA SINHA: Madam, his speech is so interesting, I am ready to give him five minutes' time from my scheduled time.

Dr. EMRAN HUSAIN CHAUDHURY: Madam, I am also ready to give him two minutes' time.

The DEPUTY SPEAKER: Order, Order, I cannot allow this. If it is allowed, we cannot do justice to other hon. Members of the House. The hon. Member may take his seat.

Srijut NILMANI PHOOKAN: Madam, I have been allowed time by my hon. Friends, and I will take only a few minutes' time.

The DEPUTY SPEAKER: No I cannot allow. I request the hon. Member to take his seat.

Mr. BINODE KUMAR J. SARWAN: Deputy Speaker, Madam, the Budget for 1950-51 as presented by the Finance Minister before this House cannot satisfy the general mass people. Most of our people in Assam are miserably poor and as there has been a great crisis of food-stuff and other commodities, it is the first duty of the Government to solve this problem before taking up big schemes. However much the Government does for other schemes, no matter they are good by themselves, the prices of food-stuffs and other commodities should be brought down by this Government. Here, I should bring to the notice of this House that had not the Indian Tea Association seen the dreadful need of providing food and clothing to the tea garden labourers during this great crisis of food and cloth they could not have managed to keep on going their Tea industry. This Government should have followed their good schemes. For my part, I strongly suggest that this Government should throw open some portions of Private Grazing Reserves and Forest Reserve lands for growing more paddy and other cultivation, and not try to reforest the existing non-Cadastral lands at such a time of food shortage—such a scheme would be little short of sabotaging grow more food efforts.

The next thing, though not important, I would like to point out to the Government that the general mass people have contributed to the Textile Co-operative Stores Rs.6 as deposit money for their supply of cloth etc., and with this money and by profit of this business, Secretaries and the salesmen of the Co-operative Stores are still being remunerated, though the Textile Co-operative Stores are not working now as before. When they are not able to bring profit by this business, but loss only by their expenditure on remuneration to the Secretaries and salesmen, the deposit money of the public should be refunded, without delay, otherwise the money of the poor people will be lost. The next thing which I would like to say that the Government should pay special attention to the schooling and education of the children of the large Tea plantation population. This is not the job of the Tea industry, but the job of the State. The Government are always talking about Excise and Export duties on Tea, but they are never thinking of benefiting the labourers, who manufacture the tea. How can this neglect and indifference of the Government be described ? We do not want crocodile's tears, but benefits from a free Government of a free people, and Education is a State business.

The Government are thinking of requisitioning or acquiring portions of tea grant lands. What plan have the Government got to find land for the production of food for tea garden and *ex*-tea garden labourers by themselves. Labourers are workers and not parasites. They will work and produce their own food and clothing, with such assistance, as is the bounden duty of the Government to give.

To cut short my speech, I must lastly state that the Government have been spending peoples' money carelessly. I understand, the Government had some two years ago a grant of Rs.6 crores from the Centre. How did the Government spend that money ? Have they given a proper and thorough account of that money ?

Madam, the deficit shown in the Budget is most disappointing.

With these few words, Madam, I resume my seat.

Srijut CHANOO KHARIA : মাননীয়া উপাধ্যক্ষা মহাশয়া, আজি বাজেট আলোচনা প্ৰসঙ্গত দুআষাৰ মান কৰলৈ আগবাঢ়িলো। মাননীয় বিত্তমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই ডাঙিধৰা বাৰ্ষিক আয় ব্যয়ৰ হিচাবত পুৰনি আৰু নতুন ভালেমান আৱশ্যকীয় বিষয় চকুত পৰিছে। কিন্তু এটি বিষয়, যিটো বিষয়ৰ কাৰণে যোৱা চাৰি বছৰ চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিও মনোযোগ দিয়া নেদেখিলো সেইটো হৈছে চাহবাগিছাৰ বনুৱা লৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষা। আজিলৈকো সকলো বাগিছাত স্কুল হৈ নুঠিল। যি বিলাক স্কুল আছে তাৰো পৰিদশনৰ কোনো ব্যৱস্থা নাই। প্ৰত্যেক বাগিছাত স্কুল পতা ও সেই বিলাকৰ ভাল পৰিদশনৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ কাৰণে টকাৰ অভাৱ নহব। অলপ চেষ্টা কৰিলেই চাহ শিল্পৰ পৰা টকা পাবপাৰি, কাৰণ চাহ শিল্পৰ অৱস্থা আগতকৈও ভাল হৈছে। গতিকে মই আশা কৰো অতি সোনকালে এটি ব্যৱস্থা কৰি বনুৱা সকলৰ লৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ সুবন্দবস্ত কৰে যেন।

এই প্ৰসঙ্গতে আৰু এটা কথা কব খোজো। বহুত বাগিছাৰ কৰ্তৃপক্ষ্যৰ ব্যৱহাৰ এতিয়াও বৰ অবাঞ্চনীয়। তেওঁবিলাকে পৰাধীন অৱস্থাত যেনেকৈ বাগিছাৰ বনুৱা আৰু কৰ্ম্মচাৰীক ব্যৱহাৰ কৰিছিল, এতিয়াও সাৰ্ব্বভৌম লোকতন্ত্ৰ প্ৰতিস্থিত হোৱাৰ পিচতো তেনে ব্যৱস্থা কৰিবলৈ পাহৰা নাই। এই সৰ্ম্পকেও চৰকাৰে চকু দিয়া বাঞ্চনীয়।

ৰবৈয়াত বাগিছাৰ বনুৱাসকলৰ সামাজিক শিক্ষাৰ কাৰণে যি এখন স্কুল খোলা হৈছে, বাগিছাৰ কৰ্তৃপক্ষৰ খামখেয়ালীত সিও অচল অৱস্থাত পৰিণত হৈছে।

মাতৃত্ব মঙ্গল (মেটাৰনিটি বেনিফিট) সম্বন্ধে Dr. Jones এ যি চাৰিমাহৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ পৰামৰ্শ (recommend) দিছিল, আজি দুবছৰৰ পিচতো সেইটো কাৰ্য্যকৰী হৈ নুঠিল।

আজি বহুত দিনৰ আগৰে পৰা বাগিছাৰ বনুৱাসকলে নিজে খেতি কৰি ভোগ কৰি অহা সুবিধাকো এইবাৰ বাগিছাৰ কতৃপক্ষ্যৰ খাম-খেয়ালীত খোৰাকি (ৰেচন) বন্ধ কৰি বেমেজালি ঘটাইছে। ওপৰোক্ত বিষয় বিলাকত চৰকাৰে চকু দিব বুলি আশা কৰিলো।

চৰকাৰী মটৰ চাৰ্ভিচ (State Transport) বিভাগটো ভালেই চলিছে। কিন্তু ষাই ষ্টেচন বিলাকত ওপৰঞ্চি গাড়ীৰ ব্যৱস্থা নথকাত একেখন গাড়ীকে জিৰণি নিদি, যত্নও নোলোৱাকৈ কামত লগোৱাৰ কাৰণে গাড়ীৰ আয়ুস কমিব ধৰিছে আৰু সময়ে সময়ে গাড়ী বেয়া হৈ মাজ বাটতে আৰোহীৰ অসুবিধাও ঘটাইছে। লগতে এই চৰকাৰী মটৰ চাৰ্ভিচটো দূৰ্নীতি সোমাইছে। বিনা টিকতে ড্ৰাইভাৰে আৰু কণ্ডাক্টৰে চৰকাৰৰ টকা আত্মসাৎ কৰিছে। এই দূৰ্নীতিবিলাক দেখুৱাই দিলেও কতৃপক্ষই ভালকৈ মনকান নকৰা হৈছে। ইয়াৰ পৰা দেখা যায় যে কৰ্ত্তপক্ষই দূৰ্নীতি বঢ়োৱাত সহায় হে কৰিছে। শ্বিলঙৰ চৰকাৰী মটৰ চাৰ্ভিচৰ উচচ কৰ্ম্মচাৰী দুজনমানৰ তলতীয়া কৰ্ম্মচাৰীসকলৰ প্ৰতি বৰ বেয়া ব্যৱহাৰ বুলি ওজৰ পোৱা হৈছে। এনেকুৱা ব্যৱহাৰ চলি থাকিলে অবাঞ্চিত ঘটনাও কেতিয়াবা ঘটিব পাৰে।

দেশত বেমেজালি ঘটিছে কিয় ? এইটো বিশদ ভাবে ফঁহিয়াই চালে দেখা যাব যে কিছুমান চৰকাৰী কৰ্ম্মচাৰীৰ কৰ্ত্তব্যৰ শিথিলতা, ৰাইজৰ প্ৰতি বেয়া ব্যৱহাৰ, ধনী সম্প্ৰদায়ৰ দ্বাৰা জনসাধাৰণক শোষণ, ব্যৱসায়ী সকলৰ চোৰা বজাৰ, অতি লাভ ও বহুধনলিপ্সা, মাটিগিৰী সকলৰ তলতীয়া ৰায়তৰ প্ৰতি অসৎ ভাৱ আৰু মালিকৰ বনুৱাৰ প্ৰতি অসৎ ব্যৱহাৰ আদিয়েই কমিউনিজমৰহে ইন্ধন যোগাইছে। চৰকাৰে এইবিলাক বিষয়ত চোকা দৃষ্টি ৰাখিব লাগে।

মাননীয় মন্ত্ৰীসকল ভ্ৰমনলৈ ভ্ৰমনত গলে তেখেত সকলৰ বিভাগৰ বা আন বিভাগৰো আৱশ্যকীয় কৰ্ম্মচাৰীৰ বাহিৰে আৰু বহুতো কৰ্ম্মচাৰী নেগুৰৰ দৰে ওলমি ভ্ৰমন বানচ আদায়

(Travelling allowance draw) কৰি চৰকাৰৰ খৰচৰ মাত্ৰাহে বঢ়ায় প্ৰকৃত কাম একোৱেই নহয়। এই সম্বন্ধেও চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো।

খেতিয়ক আৰু বনৱাই হৈছে দেশৰ মেৰুদণ্ড গতিকে খেতিয়ক আৰু বনুৱাসকলৰ সুবিধাৰ কাৰণে চহৰৰ পৰা বহুত দূৰত থকা গাওঁ বিলাকৰ আলি পদুলী, স্কুল, হাস্পতাল আৰু পুখুৰী আদিলৈ চকু দিয়াতো চহৰৰ দৰে প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। মানুহ জীয়াই থাকিবলৈকে আৱশ্যকীয় খাদ্য বস্তু ৰ যাতে অভাৱ নহয় তাৰ কাৰণেও চৰকাৰ সজাগ হোৱা উচিত, খেতি নোহোৱা ঠাইৰ মানুহক দুৰ্ভিক্ষৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ চৰকাৰে খাদ্য বস্তু জমা ৰাখিছে নে নাই কব নোৱাৰো; শ্বিলঙৰ নিচিনা ঠাইৰ কাৰণেও খাদ্যবস্তুৰ জমা ৰখা একান্ত বাঞ্চনীয়।

সামৰণিত ইয়াকে কব খোজো যে আমাৰ চৰকাৰে সকলো বিষয়তে সুদৃষ্টি ৰাখি যাতে জন সাধাৰণৰ কষ্ট লাঘৱ হয় তালৈ চকু দিয়ে, ইয়াকে কৈ মই মোৰ বক্তব্যৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

Mr. MANIRAM MARAK: Madam, I stand before the House to speak something which are most essential and urgently needed. The oppression of people from Pakistan in our side of Garo Hills is growing more and more. Every now and then they visit the border areas with arms and ammunitions and threaten the people of Garo Hills. Sometimes they loot properties and give much harassment to the people of Garo Hills. They suspect the people of Garo Hills that the Garos are supporting and giving shelter to the Hajong Communists, and providing them with instruments to defend them. Otherwise they think that the simple Hajongs would not dare face them. Since the posting of Military force at Baghmara their movement or visit to the border areas is a bit less. But to the areas beyond Baghmara and to Moheskhola these Pakistan people are still rushing, because the Military posted at Baghmara cannot petrol in those areas for want of communication. Therefore I earnestly request the Government to make a permanent road all along the border, from Mohendraganj to Moheskhola immediately and to post permanent Military forces at Mohendraganj, Dalu, Baghmara and Moheskhola in order to protect the Garo Hills District from a serious danger. The temporary road which runs from Mankachar to Mohendraganj and Tura to Baghmara will be made totally unpassable when the rains come and we the border people would be put nowhere. I could come to know that the Military force posted at Baghmara will be removed very soon, just before the road is cut off. If it comes into effect who will guard the border areas? Who will save and defend us from the danger? If the Pakistan all on a sudden happens to invade the Garo Hills, how and in what way the Government will save us. I do not think they will be able to do so. I therefore earnestly request the Government to take all necessary precaution before any danger comes to us.

Madam, I think Government understood that 100 to 1000 refugees of tribal Hindus and caste Hindus are coming into Assam. Some are coming with very little property and some empty handed. They have to lodge themselves in open place and with empty stomach. Therefore I urge the Government to arrange for refugee camps with foodstuffs at Tura, Mankachar, Mohendraganj, Dalu and Baghmara immediately

I have been informed that more than a lakh of Hindus who were trying to escape from Pakistan immoral punishment have been given and ill treatment shown at Sherpur side. In this respect Government should take immediate steps.

As regards communal trouble, Madam, I remember that during his visit to Garo Hills the Hon'ble J. J. M. Nichols-Roy said in the speech delivered there that all the nations living in one District, whether Bengalees, Garos, Nepalese or Mahommedans should live together and co-operate as children of the same parents, otherwise none could run the administration smoothly. But now I find there are communal troubles at Tura. On last Monday at

about 11 or 12 o'clock at night a communal trouble occurred there and big stones were thrown at all the houses of the Mahommedans and thus damaged those houses and also some properties were looted from them. These troubles should kindly be stopped immediately.

As regards dispensaries, Madam, Government proposed to construct one dispensary at Ghosgaon and for this tenders were called for and also for shifting the dispensary from Baghmara proper to Baghmara bazar tenders were called for and the site and materials were made ready by the contractors, but now all the works have been suspended. What is the reason, Madam, for so doing ? Have these proposals been suspended only for some time or been totally stopped ? I therefore earnestly request the Government to start those works immediately.

As regards the Supply Department in Garo Hills, Madam. This Department is doing nothing and the staff is sitting tight there, and has no keen interest to work. There is no sufficient sugar, no flour available—we are getting this only one pawa or at the least half a seer per family for one week which is quite insufficient. No corrugated iron sheets and cement have been issued for many years. For all this our public are suffering very much.

No paddy stocking has been done up-to-date. Some small quantity of paddy was stocked at Mankachar where paddy is surplus. What is the use of stocking paddy there at Mankachar ? A place like Mankachar is the gate for smuggling away paddy. So, Madam, paddy should be stocked at Garobadha, Tura, Dalu and Baghmara as these places are deficit areas. I therefore earnestly request the Government to remove the paddy stock from Mankachar to Tura immediately. Otherwise all the paddy stocked there will be smuggled away very soon.

With these few words, Madam, I resume my seat.

Mr. LARSINGH KHYRIEM : Madam, Deputy Speaker, I rise to congratulate the Hon'ble Finance Minister for he has been able to reduce the deficit this year. I hope next year he would be able to balance the Budget. I have no mind to take part in this discussion, but to ventilate the sufferings of our people in the border areas. I think most of the hon. Members of this august House might have heard of the miseries of our people. But none could imagine the real situation if he has not seen with his own eyes.

As you know, some of these people own paddy fields during pre-Partition days having now fallen in Pakistan. These people could not cultivate them as Pakistani people would not allow them to bring the paddy to their own homes. Last year most of their paddy were cut and taken away by the Pakistanis. To add to their misery the people in the border areas have no food crops as the land is not suitable for paddy cultivation. The only crops they have are oranges, pan leaves, betel nuts, pineapples and tezpata leaves.

Before the Partition these people got their rice from those areas which are now under Pakistan and all their commodities were also purchased by those people. Since last October, Pakistan stopped all trade relations with our people. As a result of this stoppage the people having no alternative but to approach the Government to help them to divert the trade. In response to the request of these people, Government opened an airstrip at Shella and gave also some trucks to the people of Dawki area.

In this connection I have to bring to the attention of Government that the oranges that have been diverted from Dawki to Shillong, Gauhati and other places are very little in quantity and have been done so with great difficulty. Not to speak of the vast areas situated at distant places stretching about 140 miles from East to West who could not divert a single orange. Therefore most of the oranges in the

stretch of 140 miles were left unplucked and fallen down rotten. Now the orange season is almost over. But we shall not forget the pan leaves which is an all year round commodity and is also left unplucked and uncared for. As you know, Madam, the only means of livelihood of these people is the sale proceeds of these money crops. Due to this trade deadlock the majority of the labour class have no work and thereby have no money to buy rice. It is reported that there are people who are eating jungle roots. I am afraid, if these things are going on like this all will be affected with all sorts of diseases in the long run.

To add to their miseries there is a feeling of insecurity due to the incidents caused by the Pakistanis where two Nepalis and one Khasi were shot dead in the border and moreover there are constant harassments of looting along the border.

The DEPUTY SPEAKER: How long will the hon. Member take ?

Mr. LARSINGH KHYRIEM: I will take only two minutes more, Madam.

In order to save these people, I appeal to Government and to the hon. Members to lend their sympathy and support to these hard-hit people, firstly by giving free rations and exemption of house tax for those deserving cases. Secondly, to open feeder roads in the border with a view to connect it with big markets within the State and thirdly, to help them to find a market to divert their commodities. If they cannot find a market, I am afraid, they will not be able to stand long.

So my last request is to lose no time to give them help—delay means disastrous.

With these few words, Madam, I resume my seat.

Adjournment

The Assembly was then adjourned till 1-30 P. M. on Friday, the 17th March, 1950.

SHILLONG:
The 28th April, 1950.

R. N. BARUA,
Secretary, Legislative Assembly, Assam.

A.G. P. (L. A.) No.194/49—118+2—2-5-1950.